

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

27 oktober 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WONEN, STEDELIJK BELEID, INBURGERING EN GELIJKE KANSEN

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de oprichting van een Vlaams Expertise Centrum Toegankelijkheid (VECT)	
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de invulling van het Limburgplan en de oprichting van een Vlaams Expertise Centrum Toegankelijkheid	1
Interpellatie van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitbreiding van de doelgroep van het Vlaams Woningfonds, de rol van het Vlaams Woningfonds in het woonbeleid en de harmonisatie van de sociale leningen	4
Met redenen omklede motie	12
Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over overlast in de sociale woonwijk Houthem in Vilvoorde	13
Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de organisatie van stadsklassen	15
Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het beleidsmatig aanwenden van gegevens over de etnische afkomst van personen inzake sociale huisvesting en leningen van het Woonfonds	17
Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verbeteringspremie en aanpassingspremie voor senioren en personen met een handicap	20
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de klachten rond de herberekeningen van de mijnwerkersleningen	24
Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over tussenkomsten bij geluidsisolatie ter verbetering van het akoestische klimaat	25
Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de resultaten van het interministeriële overleg rond wonen en huisvesting	28

Voorzitter: de heer Jan Penris

Vraag om uitleg van mevrouw Hilde Crevits tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de oprichting van een Vlaams Expertise Centrum Toegankelijkheid (VECT)

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot mevrouw Kathleen Van Brempt, Vlaams minister van Mobiliteit, Sociale Economie en Gelijke Kansen, over de invulling van het Limburgplan en de oprichting van een Vlaams Expertise Centrum Toegankelijkheid

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, op voorstel van de minister is de Vlaamse Regering van plan om het Toegankelijkheidsbureau vzw uit Limburg als het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid te erkennen. Dit nieuw Vlaams expertisecentrum zou het Vlaams toegankelijkheidsbeleid moeten ondersteunen. Het zou tevens andere adviesbureaus inzake toegankelijkheid en gebruikersorganisaties technische ondersteuning moeten bieden.

Momenteel beschikt elke Vlaamse provincie over een Provinciaal Steunpunt Toegankelijkheid en over een technisch adviesbureau inzake toegankelijkheid. Dit adviesbureau moet het provinciaal steunpunt in de eigen regio de nodige technische ondersteuning bieden.

De oprichting van een Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid beantwoordt zonder twijfel aan een in de sector reeds lang bestaande behoefte. De keuze om het Toegankelijkheidsbureau vzw uit Limburg als Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid te erkennen, roept echter een aantal vragen op. Dit is zeker in West-Vlaanderen het geval.

Mijnheer de minister, de Vlaamse Regering heeft besloten het Toegankelijkheidsbureau vzw uit Limburg te erkennen. Is de sector vooraf geraadpleegd? In West-Vlaanderen is in verband met deze beslissing alvast heel wat ongerustheid ontstaan. Bent u op de hoogte van deze ongerustheid? Wat zult u ondernemen om die ongerustheid weg te werken?

Hoe verhoudt de beslissing om het Toegankelijkheidsbureau vzw uit Limburg als Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid te erkennen zich tot de reeds lopende initiatieven van het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid? Ik denk hierbij in het bijzonder aan de erkenning van de provinciale steunpunten en van de provinciale technische adviesbureaus. Houdt de erkenning van het Toegankelijkheidsbureau vzw in dat deze instanties zullen ophouden te bestaan? Ik veronderstel dat dit niet de bedoeling is. Hoe ziet u de toekomstige werking van deze provinciale organen evolueren? Op welke wijze zal de deskundigheid van alle Vlaamse adviesbureaus in de werking van het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid worden opgenomen?

In welke middelen is voorzien om de erkenning van het Toegankelijkheidsbureau vzw en de eventuele toekomstige werking van de provinciale steunpunten te financieren?

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, hoewel ik uit Limburg afkomstig ben, deel ik de bekommernissen van mevrouw Crevits. We hebben hier de voorbije jaren al herhaaldelijk over de toegankelijkheidsproblematiek gediscussieerd.

De provinciale steunpunten zijn door voormalig minister Vogels in het leven geroepen. Ik ben zelf nauw betrokken bij het Toegankelijkheidsbureau vzw in mijn eigen provincie. Ik weet hoe die vzw is ontstaan en ik weet welke expertise deze mensen de voorbije jaren hebben moeten opbouwen om te kunnen overleven. Het grote voordeel van een vzw is dat de zoektocht naar projectfinanciering een zekere drive en een bepaalde dynamiek teweegbrengt. De provinciale, Vlaamse en Europese financiële ondersteuning hebben tot de ontwikkeling van een aanzienlijke knowhow geleid. Nadien heeft minister Vogels besloten overal provinciale steunpunten in het leven te roepen. Ik begrijp nog steeds niet goed waarom slechts enkele provinciale steunpunten door de Vlaamse overheid financieel worden ondersteund. Dit is natuurlijk niet aan de huidige minister te wijten. Voormalig minister Vogels heeft destijds besloten dat de Vlaamse overheid slechts twee provinciale

steunpunten zou financieren en dat de andere provinciale steunpunten zich hieraan moeten optrekken.

We kunnen een provinciebestuur natuurlijk niet verbieden om zelf initiatieven te nemen. Ik vind het alvast merkwaardig dat de Vlaamse overheid het initiatief van de provincie West-Vlaanderen niet financieel ondersteunt. Tenslotte ontvangen bepaalde andere provinciale steunpunten wel een dergelijke ondersteuning. Dit is allemaal het gevolg van de beslissing die voormalig minister Vogels heeft genomen.

Aangezien het Toegankelijkheidsbureau vzw over heel wat expertise beschikt, ben ik zeer blij dat het Limburgplan hiernaar verwijst. We moeten erin slaan die expertise in heel Vlaanderen aan te wenden.

De vragen van mevrouw Crevits vertrekken vanuit een bezorgdheid om de mensen die in haar eigen provincie actief zijn. Ik vraag me vooral af op welke manier de minister ervoor kan zorgen dat de beschikbare expertise nog beter kan worden uitgebouwd en ter beschikking van heel Vlaanderen kan worden gesteld. Samenwerkingsverbanden met de universitaire wereld en met de architectenscholen bieden op dit vlak heel wat opportuniteiten. We hebben het hier onlangs, naar aanleiding van een vraag om uitleg van mevrouw Stevens, nog over deze mogelijke samenwerkingsverbanden gehad.

Hoe ziet de minister deze ontwikkelingen verlopen? Hoe wil hij het stappenplan met betrekking tot dit expertisecentrum ontwikkelen? Voert hij zelf de gesprekken met het WTCB of wil hij een andere weg bewandelen om tot een expertisecentrum te komen? Hoe ziet hij de ontwikkeling in de rest van Vlaanderen?

Het Toegankelijkheidsbureau vzw heeft een zekere expertise opgebouwd. Op een bepaald ogenblik zal deze vzw, die tevens als provinciale antenne fungeert, een beslissing moeten nemen. Laat u dat over aan de vzw zelf of zegt u hoe u de organisatie in Vlaanderen ziet en geeft u aan wat de rol van het expertisecentrum daarin is?

De voorzitter: Minister Van Brempt heeft het woord.

Minister Kathleen Van Brempt: Mijnheer de voorzitter, ik dank de twee vraagstellers voor de aandacht die ze hebben voor deze problematiek. Ik zal eerst een aantal zaken schetsen uit het zeer recente verle-

den. Ik wil er wel op wijzen dat er een verschil is tussen adviesbureaus en steunpunten. Bij het begin van deze legislatuur werden alle provinciale adviesbureaus uitgenodigd voor een verkennend gesprek. Op die vergadering hebben de adviesbureaus uitdrukkelijk gevraagd om het middenveld beter te structureren. Ze drongen gezamenlijk aan op de oprichting van een Vlaams expertisecentrum dat onder andere als coördinerend orgaan zou optreden. Dat is een nood die trouwens al langer bekend is en meermaals vanuit het gelijkemansbeleid werd aangekaart. De vereiste financiële middelen werden echter tot nog toe niet vrijgemaakt.

Naar aanleiding van de opmaak van het Limburgplan 2006-2009, een initiatief van de Vlaamse Regering dat tot stand is gekomen in samenwerking met de Limburgse beleidsverantwoordelijken, is het idee opnieuw ter sprake gekomen. Onder de noemer 'Toegankelijkheid' van het plan wordt aangekondigd dat een Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid opgericht wordt. Ik zie het vooral als een gelegenheid om een belangrijke vraag vanuit het werkveld te honoreren.

De vzw Toegankelijkheidsbureau werd in dit plan naar voren geschoven als de meest geschikte kandidaat voor het vervullen van deze rol. Ik heb ten gevolge van die keuze van de regering onmiddellijk verdere stappen gezet voor de uitvoering van deze beslissing door de nodige middelen in te schrijven in de begroting van het gelijkemansbeleid voor 2006.

Bij de opmaak van het Limburgplan zijn de verschillende adviesbureaus inzake toegankelijkheid niet betrokken. Dat geldt echter evenzeer voor alle andere sectoren waarvoor het Limburgplan gevolgen heeft. Bovendien lijkt mij de keuze van de vzw Toegankelijkheidsbureau voor deze rol terecht, aangezien het Toegankelijkheidsbureau reeds bewezen heeft om, naast de provinciale werking, ook opdrachten op Vlaams en zelfs Europees niveau tot een goed einde te kunnen brengen. Zo heeft het Toegankelijkheidsbureau met succes projecten gerealiseerd voor onder andere Toerisme Vlaanderen en De Lijn.

Op 16 november is er een overleg gepland waar ik de provinciale adviesbureaus en steunpunten te woord sta over de genomen beslissing. Ik zal hen daarbij ook inlichten over de verdere gang van zaken.

Voor wat de verhouding van het Toegankelijkheidsbureau tot de reeds lopende initiatieven betreft, wil

ik eerst aangeven hoe de zaak vandaag verloopt. Het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid ondersteunt de Vlaamse overheid in die zin dat het de toegankelijkheidswerking binnen de diensten van de Vlaamse overheid coördineert. Om deze opdracht concreet vorm te geven, werd er in het najaar van 2001 in iedere provincie een Provinciaal Steunpunt voor Toegankelijkheid opgericht. De Vlaamse overheid biedt ze alle een financiële ondersteuning. Zij bieden op hun beurt ondersteuning aan de provinciale en lokale overheden om een efficiënt toegankelijkheidsbeleid uit te bouwen.

De steunpunten op provinciaal en Vlaams niveau staan dus in voor de beleidsvoorbereiding inzake toegankelijkheid. De Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid doen hiervoor een beroep op de provinciale adviesbureaus voor technische ondersteuning. Een dergelijke ondersteuning van het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid dringt zich echter op. Er is dus één schakel in het geheel die ontbreekt. Dat probleem wordt nu opgelost.

Net zoals de provinciale adviesbureaus technische ondersteuning bieden aan de provinciale steunpunten, zal het Vlaams expertisecentrum technische ondersteuning bieden aan het Vlaams steunpunt. En net zoals het Vlaams Steunpunt Toegankelijkheid voor zijn concrete werking een beroep doet op de Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid, zal het Vlaams Expertisecentrum een beroep doen op de provinciale adviesbureaus.

Zoals ik hierboven heb aangetoond, houdt de erkenning van het Toegankelijkheidsbureau uit Limburg als Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid niet in dat de provinciale steunpunten en technische adviesbureaus ophouden te bestaan, wel integendeel. Niet alleen blijven de provinciale adviesbureaus als enige technische ondersteuning bieden aan de provinciale steunpunten; door de oprichting van een Vlaams expertisecentrum zullen zij nog meer bevraagd worden dan tevoren.

Zo is het een van de wettelijke taken van het expertisecentrum om wettelijke instrumenten te ontwikkelen waarvoor technisch advies van de adviesbureaus onmiskenbaar nodig is. Uit het ontwerp van werkingsverslag voor het expertisecentrum dat in januari 2006 besproken zal worden, zal onder andere duidelijk blijken dat de adviesbureaus een opdracht krijgen en dat er geen reden tot ongerustheid is. De algemene doelstellingen van het VECT worden hierin opgeno-

men, alsook de relatie van het expertisecentrum ten opzichte van de andere adviesbureaus.

Een van de doelstellingen van dit expertisecentrum is in elk geval de 'technische ondersteuning en coördinatie van andere toegankelijkheidsinitiatieven in het middenveld'. Dit betekent onder andere 'het ontwikkelen van projecten op Vlaams niveau, waarbinnen voor de regionale uitvoering op het terrein wordt samengewerkt met de andere adviesbureaus' en 'het voeren van structureel overleg met deze adviesbureaus rond actuele thema's en projecten'. De garantie dat de deskundigheid van alle andere adviesbureaus in Vlaanderen wordt opgenomen in de werking van het expertisecentrum, wordt met andere woorden een belangrijk onderdeel van het werkingsplan van het expertisecentrum.

Er is 299.000 euro vrijgemaakt in de Vlaamse begroting van 2006 voor de werking van het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid. Dit bedrag correspondeert grotendeels met het bedrag dat in het Limburgplan is uitgetrokken voor dit centrum. Er is 248.000 euro opgenomen in de begroting van 2006 voor de werking van de Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid. Dit bedrag is ongewijzigd gebleven tegenover vorige jaren. Bijgevolg heeft de oprichting van het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid geen financiële gevolgen voor de Provinciale Steunpunten Toegankelijkheid of op de nominatimsubsidiering van de adviesbureaus.

Het eerste ontwerp van werkingsplan zal eind januari 2006 ter bespreking worden voorgelegd aan de provinciale adviesbureaus en steunpunten. Het werkingsplan zal algemene doelstellingen bevatten, evenals de opdrachten van het expertisecentrum en de relatie van het expertisecentrum met de andere adviesbureaus.

Mevrouw Heeren ging concreet in op het Centrum Duurzaam Bouwen. Het is niet de bedoeling het Vlaams Expertisecentrum Toegankelijkheid in te bedden in het Centrum Duurzaam Bouwen. Dat is ook niet opgenomen in het Limburgplan. Er is enkel sprake van een samenwerking met het centrum, die er trouwens nu al is. Die samenwerking is gebaseerd op de uitwisseling van informatie tussen de vzw Toegankelijkheidsbureau en het Centrum Duurzaam Bouwen. In het plan dat nu verder ontwikkeld moet worden, zal het Centrum Duurzaam Bouwen uiteraard ook zijn plaats krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Op 4 oktober hebben het West-Vlaams Bureau voor Gelijke Kansen en Toegankelijkheid en het Technisch Adviesbureau Toegankelijkheid een schrijven gericht aan alle leden van de Vlaamse Regering, waarin zij uitdrukkelijk melding maakten van het feit dat ze op geen enkele wijze op voorhand geraadpleegd werden. Toch verwees u naar een overleg met de technische adviesbureaus.

Minister Kathleen Van Brempt: Dat overleg moet nog plaatsvinden, namelijk op 16 november. Die brief was niet aan mij gericht, maar aan de minister-president, al heb ik er wel kennis van. Dat is een optie van hen, waar ik geen probleem mee heb, maar waardoor dus niet ik maar de minister-president gevat is.

Er is een overleg geweest bij het begin van deze legislatuur, waarin duidelijk werd dat er nood was aan een Vlaams expertisecentrum. Het klopt echter wel dat er geen overleg is geweest in het kader van het Limburgplan. Dat overleg heeft plaats op 16 november.

Mevrouw Hilde Crevits: U bevestigt dat de huidige provinciale werking in de toekomst onverkort blijft bestaan, alsook de financiën daarvoor. Worden de gelden waarin in de begroting is voorzien voor de provinciale steunpunten, gelijkmatig verdeeld over de provincies?

Minister Kathleen Van Brempt: U moet een onderscheid maken tussen het steunpunt en de adviesbureaus. Mevrouw Heeren heeft gelijk, maar er is verwarring over de provinciale steunpunten. De steunpunten krijgen van ons steun voor hun werking. Het personeel verschilt echter van provincie tot provincie. Dat is afhankelijk van de keuze van de provincies zelf, en het is ook hun verantwoordelijkheid.

De adviesbureaus zijn ongelijk gesubsidieerd, en dat is inderdaad een probleem. Het adviesbureau in Limburg, dat ook functioneert voor Vlaams-Brabant – wat ook goed is –, wordt door ons gesubsidieerd, alsook het adviesbureau in Oost-Vlaanderen, dat ook voor Antwerpen functioneert. Dat gebeurt nominatim. Voor het West-Vlaams adviesbureau geldt dat bij mijn weten niet. Dat moeten we inderdaad onderzoeken, maar het mag niet verward worden met de discussie over het Vlaams Expertisecentrum.

Mevrouw Hilde Crevits: U zei dat het Vlaams Expertisecentrum verder een beroep zal doen op de provinciale technische adviesbureaus, maar u erkent ook dat die daar niet voor vergoed of gesubsidieerd worden.

Minister Kathleen Van Brempt: Ze worden niet alle drie gelijkwaardig gesubsidieerd. Twee worden nominatim gesubsidieerd. Dat is structureel. Het West-Vlaams bureau krijgt ook wel middelen, maar dan via projectsubsidies.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de uitbreiding van de doelgroep van het Vlaams Woningfonds, de rol van het Vlaams Woningfonds in het woonbeleid en de harmonisatie van de sociale leningen

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een tijd geleden vernam ik tot mijn verbazing dat de Vlaamse Regering op 7 oktober een beslissing had genomen om de doelgroep van het Vlaams Woningfonds uit te breiden tot gezinnen met 1 kind, nadat die doelgroep al was uitgebreid tot gezinnen met 2 kinderen. Argumenten hiervoor waren de wijziging van de maatschappelijke evoluties en dat het Vlaams Woningfonds vragende partij was. Ik ben blij met ons systeem van sociale leningen. Hopelijk zullen de intrestvoeten de komende maanden niet stijgen, maar de dag dat ze zullen stijgen, liggen de sociale leningen weer in de markt. Daarom is het belangrijk dat we dat systeem behouden.

Vandaag zijn er 2 instellingen die gesubsidieerde leningen aanbieden. Enerzijds is dat de VHM, die wordt gestuurd door de overheid, en anderzijds het Vlaams Woningfonds, dat een privé-instelling is. De beslissing tot uitbreiding van de doelgroep van het Woningfonds is echter niet de aanzet voor een harmonisering. Ik heb dat althans niet teruggevonden in de beslissing van de Vlaamse Regering.

Mijnheer de minister, we hebben kortgeleden kennis genomen van uw beleidsbrief huisvesting. Ik veronderstel dat de Vlaamse Regering die beleidsbrief

vorige vrijdag heeft goedgekeurd en voor het publiek beschikbaar heeft gesteld. U erkent dat er een probleem is en dat u werk wilt maken van een harmonisering. Dat is hoopvol. Vanuit het parlement zullen we proberen om een goed kader te scheppen om dat instrument te kunnen inzetten.

Vandaag moeten we betaalbaar wonen op alle mogelijke manieren realiseren. We moeten nadenken over systemen die veel meer mensen toelaten om een betaalbare sociale lening te krijgen. We hebben het vaak over de zwaksten in de samenleving, maar ik breek hier een lans voor de grote groep tweeverdieners in de steden en op het platteland, die het moeilijk heeft om een woning te verwerven. De dag dat de intrestvoeten zullen stijgen, zullen veel van die mensen vaststellen dat ze te veel hebben geleend. Dan zullen de familiale drama's volgen. Een collega heeft ooit gezegd dat we de problemen moeten oplossen als ze zich stellen, maar als ik zie welke leningen sommige mensen aangaan, aangespoord door de lage intrestvoeten, dan maakt me dat toch bezorgd.

De beslissing van 7 oktober handelt over extra leningsfaciliteiten, die worden toegekend aan het Vlaams Woningfonds. Er is geen sprake van een harmonisatie. Begin dit jaar hebben we gediscussieerd over sociale leningen, en het parlement heeft een motie goedgekeurd, die oproept tot het vereenvoudigen en harmoniseren van het stelsel van sociale leningen.

Mijnheer de minister, ik heb in de voorbije weken wat gegevens verzameld. Uw beleidsbrief bevat interessante tabellen die bevestigen wat we al wisten. In de sector van de socialekredietvennootschappen zijn er vandaag gelukkig heel wat middelen voorhanden, namelijk 177.310.000 euro. Vandaag overwegen nogal wat socialekredietvennootschappen om in vereffening te gaan. Andere hebben al beslist om dat te doen, onder andere de socialekredietvennootschap van Oostende. De overheid heeft daar geen impact op. Ze worden trouwens ook niet gesubsidieerd.

Het enige wat ze hebben, is een gewestwaarborg, en dan nog. Het baart me zorgen dat op het ogenblik dat ze in vereffening gaan, ze bijna 34 percent van de middelen aan de federale overheid moeten geven. De socialekredietvennootschappen kunnen aan een gunstig tarief werken en zijn niet onderworpen aan de vennootschapsbelasting van 39 percent, maar wel aan 5 percent. Op het moment echter dat ze in vereffening gaan, moeten ze hun deel aan de federale over-

heid betalen. Ik ben een echte Vlaming en ik hoop dat wonen ooit een homogene Vlaamse bevoegdheid wordt. Ik wil er alles voor doen om te voorkomen dat de middelen die Vlaanderen zo broodnodig heeft, naar het federale niveau gaan.

We moeten de socialekredietvennootschappen een toekomstperspectief en zuurstof geven om opnieuw actief te worden. Het is voor sommige vennootschappen cru vast te stellen dat ze met hun leningenpakket niet kunnen concurreren met Fortis, de bank die hen financiert. De bank biedt namelijk leningen aan tegen een lagere intrestvoet. Fortis heeft naast leningen nog een heel pakket andere dienstverleningen waardoor ze de leningen met verlies kan verkopen en toch break-even kan draaien. Ik zeg er wel meteen bij dat ik geen specialist ben op het vlak van fiscaliteit en financieringen. Ik weet wel dat de socialekredietvennootschappen het daardoor erg moeilijk hebben.

Ik verwijs naar de tabel waarop staat hoeveel leningsakten er de voorbije jaren zijn afgesloten door enerzijds het VWF en de VHM en anderzijds de socialekredietvennootschappen. Die laatste hebben de voorbije 2 jaar eigenlijk nog de meeste leningen afgesloten. Ik wijs erop dat de eerste twee door de overheid worden gesubsidieerd. Hoe is het mogelijk dat de VHM en het VWF elkaar beconcurreren? U hebt op 7 oktober beslist om bij het VWF de maximale verkoopwaarde op te trekken tot 160.000 euro. De raad van bestuur van de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij heeft eergisteren beslist om de maximale verkoopwaarde tot 150.000 euro op te trekken. Als ik vraag waarom ze ook niet tot 160.000 euro gaan, dan krijg ik het laconieke antwoord dat er toch enige verschillen moeten blijven bestaan.

Ik wil nagaan hoe we overheidsmiddelen optimaal kunnen benutten. Ik wil niet het gevecht tussen die twee gesubsidieerde instellingen organiseren. Het is wel belangrijk dat de overheid op een bepaald moment beslist om ofwel de gesubsidieerde leningen te organiseren, ofwel om dit aan de privé-markt over te laten. Ik kan me inbeelden dat het VWF waarschijnlijk de beste actor op het terrein is, niet alleen omwille van de knowhow, maar ook omwille van de voorwaarden die ze kunnen realiseren. Ik herhaal dat dit gesubsidieerde leningen betreft.

Daarnaast zijn er de socialekredietvennootschappen. Ik hoop dat u er zich van bewust bent dat verschillende van die vennootschappen overwegen om in vereffening te gaan. Ik geef eerlijkheidshalve toe dat er

enorme verschillen zijn tussen de vijftig kredietvennootschappen onderling: sommige hebben een zeer groot vermogen en kunnen waarschijnlijk een hoge omzet halen, andere hebben een zeer klein vermogen. Ik denk dat het mogelijk is om in de erkenningsvoorwaarden een minimumvermogen in te schrijven, zonder dat ik me uitspreek over de hoegrootheid van dat bedrag. In elk geval moet de sector worden gerationaliseerd.

Mijnheer de minister, ik twijfel er niet aan dat u een goedge draaiende zitdag hebt waarop mensen vragen waar ze terecht kunnen. Iemand die iets wil kopen of bouwen, gaat in de eerste plaats naar de bank om te vragen hoeveel hij of zij kan lenen. Ik ben er soms over verrast dat de socialekredietvennootschappen, de VHM en het VWF toch nog een behoorlijke omzet draaien. Het is niet evident voor mensen om na te gaan waar ze moeten zijn.

Ik heb zelf die inspanning gedaan zonder dat ik beschik over een vergelijking tussen de verschillende instellingen. Ik heb gelezen dat u daarnaar hebt gevraagd. Als ik zelf een vergelijking maak op basis van een aantal evidente criteria, zoals de doelgroep die de drie instanties willen bereiken, de maximale verkoopwaarde en de inkomensvoorwaarden, dan zijn er enorme verschillen. De verschillen tussen het VWF en de VHM zijn op sommige vlakken zeer klein.

De particulier wil de goedkoopste lening en de beste voorwaarden krijgen. Het is niet iedereen gegeven dit te onderzoeken. We hebben allemaal de mond vol over het realiseren van de eenloketfunctie. Het gemeentebestuur staat in voor de coördinatie van het gemeentelijk beleid. Ik hoop dat we erin zullen slagen hier in de loop van deze legislatuur werk van te maken. Wat de sociale leningen betreft, moeten we erin slagen orde op zaken te stellen en de eenloketfunctie te realiseren. De drie betrokken instanties beschikken over heel wat knowhow. Het moet mogelijk zijn deze kennis te concentreren.

Het is mogelijk dat het de minister niet echt interesseert of de socialekredietvennootschappen in vereffening gaan. Als lid van de meerderheid lig ik hier wel wakker van. Als deze vennootschappen morgen allemaal in vereffening gaan, gaat 2,8 miljard frank rechtstreeks naar de federale overheid. Hoewel ik weet dat het hier enkel om privé-kapitaal gaat, wil ik dit absoluut vermijden. Minister Reynders zou ongetwijfeld graag zijn handen op deze kassa leggen.

Ik beweer niet dat de socialekredietvennootschappen morgen allemaal in vereffening zullen gaan. Ik weet enkel dat dit proces momenteel aan de gang is. Ik krijg elke week vragen en alarmerende berichten hierover. Het is trouwens geen Limburgs verschijnsel. Die situatie stelt zich in heel Vlaanderen. We moeten nagaan hoe we deze vennootschappen opnieuw zuurstof kunnen geven. De realisatie van de eenloketfunctie zou hierbij kunnen helpen.

Ik pleit er zeker niet voor om de gesubsidieerde leningen, die de minister vanuit zijn eigen begroting financiert, af te schaffen. Deze leningen hebben zonder twijfel een effect. De vraag is of we niet meer mensen kunnen bereiken.

Ondertussen heeft de federale overheid een nieuwe maatregel afgekondigd. Het gaat hier om de introductie van de woonbonus in de fiscaliteit. Ere wie ere toekomt: dat is een verdienste van de socialisten. Ten gevolge van deze maatregel komen alle Vlamingen eigenlijk op hetzelfde niveau terecht. Iedereen mag het kapitaal en de bijbehorende interesten tot een bepaald maximum fiscaal aftrekken.

Aangezien de Vlaamse overheid tegelijkertijd gesubsidieerde leningen aanbiedt, kunnen bepaalde mensen van een dubbel voordeel genieten. De vraag is of we deze middelen niet op een ander vlak kunnen inzetten. Door de inkomensvoorwaarden op te trekken of de doelgroep breder te maken, zouden we veel meer mensen kunnen bereiken. Volgens ons zouden de socialekredietvennootschappen op de eerste lijn moeten werken. Indien we erin slagen de eenloketfunctie te realiseren, zullen de mensen niet langer naar drie instanties moeten trekken om alle mogelijke voorwaarden af te tasten. De overheid moet dit aanbod creëren. Tenslotte is de overheid verantwoordelijk voor de totale hypothecaire inschrijving.

Ik geef hier wat aanzetten om het debat vanuit een oprechte bekommernis te voeren. Ik wil ervoor zorgen dat we zoveel mogelijk middelen in Vlaanderen houden en zoveel mogelijk mensen kunnen helpen hun droom te realiseren. Om een eigen woning te kunnen verwerven, moeten veel mensen een goedkope lening kunnen krijgen.

Mijnheer de minister, welke initiatieven wilt u in dit verband nemen? De beleidsnota bevat al een aantal aanzetten. Kunt u hier een timing aan verbinden? In het begin van dit jaar heeft het Vlaams Parlement een motie over dit onderwerp goedgekeurd. Welke plaats

nemen de socialekredietvennootschappen volgens u in Vlaanderen in?

De voorzitter: Mevrouw Eeckhout heeft het woord.

Mevrouw Hilde Eeckhout: Mijnheer de voorzitter, de minister weet dat deze problematiek me na aan het hart ligt. Aangezien ik zelf in een agentschap van Fortis werk, ken ik de praktische kant van de zaak.

Ik vind het zeer belangrijk dat sociale kredieten bestaan. Deze kredieten dienen een duidelijk doel. Sommigen zijn van mening dat die leningen niet worden aangeboden of moeilijk kunnen worden aangeboden door Fortis. Welnu, Fortis biedt ook sociale leningen aan. We bekijken de mogelijkheden van al onze klanten.

De reden waarom tijdens bepaalde periodes bijna geen sociale leningen worden afgesloten, is heel duidelijk. De rentevoeten voor sociale leningen worden eenmaal om de drie maanden vastgelegd. In een dalende tendens dalen de rentevoeten van de andere leningen onder de rentevoet van de sociale leningen. Dit betekent dat er dan gedurende een bepaalde tijd geen meer worden afgesloten. In een stijgende tendens worden wel sociale leningen afgesloten.

De banken maken winst op de nevenproducten, zoals de brand- of de levensverzekeringen. Ik weet dat een aantal socialekredietvennootschappen ook dergelijke polissen zouden willen aanbieden. Dit houdt echter in dat ze bijna een bank willen worden. Hieraan zijn bepaalde voorwaarden verbonden. De socialekredietvennootschappen willen of kunnen niet aan die voorwaarden voldoen. Dit lijkt me dan ook geen oplossing voor hun problemen.

In de praktijk kijken we steeds na of een klant voor een sociale lening in aanmerking komt. We werken natuurlijk steeds met dezelfde vennootschappen samen. Ik schuim niet heel het land af. Ik ga na waar mijn klant woont en met welke vennootschappen we samenwerken.

De voorzitter: Mevrouw Guns heeft het woord.

Mevrouw Dominique Guns: Mijnheer de voorzitter, op 7 oktober 2005 heeft de minister besloten om de maximale verkoopwaarde van een woning op te trekken en om de doelgroep tot gezinnen met één kind uit te breiden.

Hoewel ik deze beslissing toejuich, wil ik me hier ook bij mevrouw Heeren aansluiten. Het is voor de doelgroep niet evident om de verschillende voorwaarden voor de verschillende sociale leningen op te zoeken en te vergelijken. De zoektocht naar de meest voordelige lening is voor een gewone burger al niet evident. Voor de leden van de doelgroep moet dit zeker nog moeilijker zijn.

Ik steun dan ook het voorstel om de voorwaarden voor een sociale lening te harmoniseren. Deze voorwaarden zijn ondertussen al gedeeltelijk op de werkelijke realiteit van de doelgroep afgestemd. De meeste gezinnen tellen geen vijf of zes kinderen meer. Het gaat steeds meer om gezinnen met één kind. Bovendien stijgen de prijzen van de woningen. Ik hoop dat de mensen zich binnenkort slechts tot een enkel loket zullen moeten wenden om een sociale lening af te sluiten.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de voorzitter, eerder deze week heeft de administratie Planning en Statistiek haar zogenaamde vergrijzingsrapport in de Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting voorgesteld. Met betrekking tot de vergrijzing neemt dit lijvig rapport op een aantal vlakken duidelijk standpunt in.

Zo blijkt het verwerven van een eigen woning een van de belangrijkste maatregelen om te voorkomen dat mensen hulpbehoevend worden en in de zorgverlening terechtkomen. We verwachten spontaan dat de meeste woningen niet aan oude mensen zijn aangepast. In de praktijk blijkt dat zeer goed mee te vallen. Meestal doen dergelijke problemen zich pas vanaf de leeftijd van 80 jaar voor.

Ik signaleer dit even om te onderstrepen dat op eigendomsverwerving gerichte systemen op korte en op lange termijn bijzonder lonend zijn. Een tijdje geleden heeft hier een hoorzitting met vertegenwoordigers van huurdersverenigingen plaatsgevonden. Volgens hen besteedt de overheid te veel aandacht aan eigendomsverwerving. De inhoud van het rapport van de administratie Planning en Statistiek vormt een goed tegenwicht voor deze stelling.

Volgens mevrouw Heeren moet de overheid zo veel mogelijk investeren en zo veel mogelijk mensen in staat stellen een woning te verwerven. Ik ben het hier volledig mee eens.

Blijkbaar heeft de minister de regels van het Vlaams Woningfonds reeds veranderd. Hij heeft de doelgroep tot gezinnen met één kind uitgebreid. Het is me niet duidelijk wat de reden van deze uitbreiding is. Heeft het Vlaams Woningfonds vastgesteld dat het aantal vragen de afgelopen jaren is gekelderd? Wordt de doelgroep uitgebreid omdat de groep van gezinnen met twee of meer kinderen niet langer omvangrijk genoeg is?

Dat zou me enigszins verbazen. Verschillende mensen hebben me verteld dat ze in de loop van het afgelopen jaar een lening hebben aangevraagd en gekregen. Wat is de oorzaak van de plotse uitbreiding van de doelgroep?

Hoewel ik niet wil vooruitlopen op de vraag om uitleg die ik straks zal stellen, vraag ik me af hoe groot de eventuele impact van de allochtone factor is. Is de situatie misschien scheefgegroeid? Vrijwel alle aanvragen uit de steden zijn van allochtonen afkomstig. Bij autochtone gezinnen doet zich een gezinsverdunning voor. Bij de allochtone bevolking is het tegendeel waar en zijn de gezinnen nog steeds vrij groot. Meestal tellen deze gezinnen meer dan twee kinderen. Heeft de allochtone factor een invloed gehad op de beslissing de doelgroep plots open te trekken?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, deze heel interessante interpellatie betreft een thema dat me na aan het hart ligt. We willen de eigendomsverwerving immers op alle mogelijke manieren stimuleren.

We krijgen soms het verwijt dat we ons te fel op de eigendomsverwerving concentreren. Het is echter onze bedoeling de eigendoms- en de huursector te versterken. Vlaanderen bevindt zich momenteel aan de top van de wereldschaal. We tellen momenteel 74 procent huiseigenaars. Het moet onze stille ambitie zijn om tot 80 procent door te groeien. Het lijkt me zelfs mogelijk om 82 of 83 procent te bereiken. Op dat ogenblik zal het vat af zijn. Voor de mensen die dan nog overblijven, behoort het verwerven van een eigen woning niet tot de mogelijkheden.

Ik wil hier even herhalen wat ik gisteren tijdens een radiodebat heb verklaard. We werken niet enkel voor de gegoede mensen in de samenleving. Drie op vier gezinnen in Vlaanderen zijn eigenaar van een woning. Dit percentage zal allicht nog stijgen. In de

overgrote meerderheid der gevallen gaat het om Jan Modaal en zijn gezin. De echte rijken vormen slechts een paar percent. Als we naar onze eigen omgeving kijken, stellen we vast dat onze familieleden en onze burens eigenlijk mensen zijn die zich door hard te werken vooruit hebben geholpen. Dankzij instrumenten als de sociale leningen zijn ze in hun huidige situatie terechtgekomen.

Het verwerven van een eigendom blijft een goede zaak. Tijdens de jonge jaren legt de eigendom een zekere financiële discipline op. Tegelijkertijd vormt de eigendom de beste vorm van pensioensparen voor de oude dag. Dit heeft gevolgen voor het vergrijzingsdebat. Iemand die een pensioen ontvangt en geen huur moet betalen, kan zijn vroegere levensstandaard grotendeels in stand houden. Het gemiddeld pensioen in Vlaanderen bedraagt 831 euro. Wie maandelijks 300 of 400 euro huur moet betalen, kan met het resterende bedrag niet veel meer doen. Wie dit bedrag volledig aan zijn eigenlijke leven kan besteden, kan een bepaalde levensstandaard behouden. Dat is van fundamenteel belang. Ik draag dit instrument dan ook een warm hart toe.

Mevrouw Heeren heeft mijn beleidsbrief blijkbaar zeer aandachtig gelezen. In de beleidsbrief komen instrumenten als de socialekredietvennootschappen, het Vlaams Woningfonds en de leningen van de VHM uitgebreid aan bod.

Mevrouw Heeren, zoals zo vaak in andere gevallen, zijn we opnieuw bondgenoten als het gaat over uw volgende vraag. Ik ben volop bezig met het onderhandelen met de sector. Er moet duidelijkheid komen over hoe we een aantal zaken zullen organiseren. Het is ook mijn ambitie te komen tot één loket. Dat is trouwens woordelijk opgenomen in de beleidsbrief. De bedoeling is dat de mensen het meest optimale aanbod voor hun specifieke situaties verkrijgen.

Ik kom nogal veel onder de mensen. Ik leer daar veel uit. Wat de socialekredietvennootschappen vandaag als voordeel hebben ten opzichte van de banken, is het feit dat ze op een andere manier werken. Er wordt nu gesproken over de historisch lage rentevoeten. Er zijn alarmerende berichten dat dit in de loop van het volgende jaar wel eens zou kunnen wijzigen. Hopelijk gaat het dan om een bescheiden verhoging.

Ik wil mijn stelling aantonen aan de hand van een voorbeeld. Een tijdje geleden werd ik aangesproken door een alleenstaande vrouw die twee kinderen

heeft. Ze heeft een vaste benoeming in het onderwijs. Ze beschikt over een vrij behoorlijk en verzekerd inkomen. Ze wil een eigendom verwerven. De bank kent haar echter geen lening toe, tenzij haar halve familie zich borg stelt. Als men in een familie ruzie wil krijgen, dan moet men aan de ouders, broers of zussen maar eens vragen op te treden als borgsteller.

Net zoals de verzekeringsmaatschappijen sluiten de banken wat dat betreft alle risico's uit. In de sector van onder andere de socialekredietvennootschappen (SKV's) en de erkende kredietvennootschappen (EKV's) wordt op een andere manier gewerkt. Voor hen is iemand die vast benoemd is, verzekerd van een inkomen. Ze zien niet in waarom ze dat zeer beperkt risico niet zouden lopen. We hebben nu te maken met gezinsverdunding, er zijn meer echtscheidingen. Die maatschappijen werken ten dele een hiaat weg dat door de banken wordt gecreëerd. De banken zijn sterk genoeg om een selectie te maken bij het toekennen van leningen. De vergelijking met de verzekeringsmaatschappijen die bepalen of ze een autoverzekering aan jongeren toekennen of niet, is treffend.

Bovendien hebben vennootschappen nog een ander voordeel. Ze herzien de rente maar om de 5 jaar. Ze doen dat in functie van het inkomen en niet van de marktrente. Voor de ontlener biedt dat toch wel enige zekerheid. De vennootschappen zijn wat dat betreft klantvriendelijker dan de commerciële banksector.

Er zijn een aantal elementen die maken dat deze sector nog altijd een toekomst heeft en nog altijd inspeelt op een aantal behoeften. Tezelfdertijd moet ze echter iets doen aan de naambekendheid. U kunt wel zeggen dat de overheid maar weer eens een campagne moet voeren. Ze kan dat echter zelf ook. De aanbieders ontmoeten elkaar. Daar moet zeker aan gewerkt worden.

Mevrouw Heeren, u hebt wel een punt dat we de zaak anders moeten organiseren. In de beleidsbrief wordt daar ook naar verwezen. Eigenlijk zou het de bedoeling moeten zijn om in 2006 één loket te hebben waarbij mensen het meest optimale aanbod bekomen. Indien dat niet kan, zal het loket in 2007 van start gaan. We zoeken met de sector naar oplossingen.

Wat uw eerste vraag betreft, verwijs ik naar de beleidsnota 2004-2009, waarin ik naast het belang van een harmoniseringsoperatie binnen de sec-

tor van de sociale leningen, eveneens de noodzaak tot uitbreiding onderken. Die uitbreiding was een doelstelling op korte termijn, ingegeven door de maatschappelijke en demografische evoluties die u aanhaalt, en de prijsstijgingen op de vastgoedmarkt. Wat voor zin heeft het immers om het stelsel van de sociale leningen te harmoniseren en te vereenvoudigen, als men er dan alsnog de juiste doelgroep niet mee kan bereiken?

Daarnaast wil ik bij het doorvoeren van een harmoniseringsoperatie niet over één nacht ijs gaan. Het uitbreiden van de doelgroep van het VWF, die er kwam op uitdrukkelijke vraag van de voltallige regering, had prioriteit. Het heeft te maken met enerzijds de evolutie van de vastgoedprijzen. Vroeger lag de limiet op 130.000 euro. Nu is dat bedrag opgetrokken tot 160.000 euro. Daar komt nog iets bij per persoon ten laste. Anderzijds worden mensen vandaag steeds jonger eigenaar, zelfs ondanks de alarmerende berichten die ons om de 3 maanden bereiken over de gestegen vastgoedprijzen. 10 jaar geleden was de gemiddelde leeftijd dat iemand eigenaar werd van een woonst of een appartement 35 jaar. Vandaag is dat 27 jaar. Die jongeren hebben echter geen twee kinderen. Meestal huwen mensen iets later.

Enerzijds stijgt de waarde van het vastgoed. De prijs-criteria stemmen niet meer overeen met de realiteit. Anderzijds zijn er demografische evoluties die samenhangen met de maatschappelijke context. Dat is een dubbele maar ook tegengestelde beweging. Mensen worden jonger eigenaar. Er zijn er echter niet veel die op die leeftijd al twee kinderen hebben.

Nu deze doelstelling inzake het uitbreiden van de doelgroep is verwezenlijkt, kan de aandacht worden gericht op de geplande harmoniseringsoperatie. Dat wil niet zeggen dat ik ondertussen op dat vlak heb stilgezeten. Ik heb alle leningsmodaliteiten en de financieringsstructuur van zowel de VHM, het VWF als de erkende kredietmaatschappijen in kaart laten brengen. In de beleidsnota is het volume van VWF, VHM en de erkende kredietmaatschappijen trouwens heel goed aangegeven. Ik heb het dan niet alleen over het geld dat kan worden geleend, maar ook over het aantal akten die zijn afgesloten.

De resultaten van het onderzoek brachten enkele opmerkelijke verschillen aan het licht. Voor heel wat leningsvoorwaarden en -modaliteiten bestaan er wezenlijke verschillen tussen de VHM, het VWF en de erkende kredietmaatschappijen. De VHM en het

VWF hebben bovendien niet alleen een verschillend subsidiepercentage. Ze worden ook nog eens via een totaal verschillend subsidiemechanisme ondersteund. Ik heb zelf kunnen vaststellen dat de sociale leners niet altijd bij de voor hen voordeligste sociale lening uitkwamen. Er bestaan hier dus een aantal grijze zones, waarbij de aanbieders van de sociale leningen soms zelf niet weten of ze de beste oplossing kunnen bieden. Daarom zal ik nu in eerste instantie mijn aandacht richten op het verhogen van de samenwerkingsgraad tussen de VHM, het VWF en de erkende kredietmaatschappijen. Uiteindelijk wil ik komen tot één kanaal, van waaruit, op basis van het profiel van de ontleners, onmiddellijk het juiste maatpakket kan worden aangeboden.

Mevrouw Heeren, u vraagt me ook in welke mate de aanpassing van de leningsvoorwaarden van het Vlaams Woningfonds in dergelijke harmonisatie past. We stellen vast dat er een tegengestelde beweging is. Mensen worden jonger eigenaar. Daarnaast is er de voorwaarde om twee kinderen te hebben. Op die leeftijd is dat meestal niet het geval. Bovendien moet er ook rekening worden gehouden met de waarde van het vastgoed. In de beleidsbrief kunnen we zien dat de leenakten voor het VWF teruglopen. In 2000 ging het bijvoorbeeld om 2039 leenakten en een volume van 129,928 miljoen euro. In 2004 is het aantal gedaald tot 1471 akten en een volume van 113,904 miljoen euro. Ondertussen zijn de prijzen gevoelig gestegen: op jaarbasis zou dat om 10 procent gaan. We spreken met de sector om te komen tot die harmonisering.

Er is op korte termijn niet in een aanpassing aan het leningenbesluit van de VHM voorzien omdat die noodzaak zich hier niet stelt. Bij de VHM is de kinderlast geen leningsvoorwaarde, en het leningenbesluit van de VHM vermeldt evenmin een maximum verkoopwaarde, noch een absoluut maximum leningsbedrag. De raad van bestuur van de VHM bepaalt zelf hoeveel er maximaal ontleend kan worden. Ze heeft medio 2005 beslist om de maximum leningsbedragen op te trekken. Deze beslissing hangt samen met het verhogen van het investeringsvermogen van de VHM in de koopsector met 30 miljoen euro. De VHM krijgt dus, net zoals het VWF, meer middelen om haar doelgroep beter te bereiken. De VHM moet uiteraard wel rekening houden met het investeringsprogramma en het volume dat door de regering wordt vrijgemaakt. Dat bedrag wordt jaarlijks bepaald tijdens de begrotingsbesprekingen.

Tot slot kan ik zeggen dat er bij het aanpassen van het leningenbesluit van het VWF uitdrukkelijk over wordt gewaakt de modaliteiten die in overeenstemming zijn met die van de VHM zoveel mogelijk ongewijzigd te laten, met de toekomstige harmonisering in het achterhoofd.

Ik zie een heel belangrijke rol weggelegd voor de erkende kredietmaatschappijen. Als we daarover bij ons in de fractie praten, wordt soms verwezen naar de lage rentevoet en gevraagd of ze nog een rol te vervullen hebben. Als we alles in een brede context plaatsen, zien we dat ze nog absoluut nodig zijn, zeker in een maatschappij die te maken heeft met gezinsverdunding. We moeten zorgen dat iedereen die eigenaar wenst te worden, wordt geholpen zijn droom te realiseren. Dat biedt ook het zekerste antwoord op het vraagstuk van de vergrijzing.

We mogen niet vergeten dat de kredietmaatschappijen zich op een heel andere manier positioneren dan de VHM en het VWF. Hun rentevoeten sluiten nauwer aan bij die van de commerciële woonkredieten. Toch bieden zij, dankzij de waarborg van het Vlaamse Gewest en een fiscale stimulans, nog een significant voordeel tegenover de commerciële rentevoeten. Zoals u zelf hebt aangegeven, werken ze met een belasting van 5 procent en zijn ze niet onderworpen aan de vennootschapsbelasting. Die fiscale stimuli geven hen toch wel een voorsprong. Dit is een uniek element, dat bij de samenstelling van een maatpakket voor elke ontleners zal kunnen worden ingeroepen.

Dat brengt mij meteen bij mijn hoofddoel, namelijk de efficiëntie en klantvriendelijkheid van het sociaal woonkrediet verhogen door de potentiële ontleners de mogelijkheid te geven een beroep te doen op één instantie, één loket, van waaruit hen op basis van hun profiel onmiddellijk de formule wordt aangeraden die het beste bij hen past. Aan dat loket kan men autonoom een optimale mix van gesubsidieerd en niet-gesubsidieerd sociaal woonkrediet vaststellen. Hieraan gaat natuurlijk een harmonisering van de hele sector van het sociaal woonkrediet vooraf.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil wel duidelijk stellen dat ik de interpellatie 3 weken geleden heb ingediend, op het ogenblik dat ik via de media informatie kreeg over de wijziging bij het VWF. In die periode heb ik getracht zoveel mogelijk gegevens bij elkaar te

krijgen. Vorige donderdag pas heb ik uw beleidsbrief ontvangen. Op bladzijde 9 stonden nogal wat zaken over de sociale lening. Ze waren een bevestiging van de gegevens die ik al had. Alleen de tabel over de leningen had ik niet. Ik heb een inspanning gedaan op basis van de gegevens die ik zelf heb. Een parlements lid moet nog veel zelf doen. Misschien heb ik bepaalde zaken over het hoofd gezien.

Minister Keulen: Dat is geen probleem.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik ben heel blij dat u de socialekredietvennootschappen een belangrijk instrument vindt en dat u meent dat we ze moeten behouden. Maar we moeten hun dan ook zuurstof geven. Dat kan niet door te zeggen dat ze meer reclame moeten voeren, en dat het dan wel op zijn pootjes valt. Daar geloof ik niet in. U zou een andere weg op kunnen gaan, en de vennootschappen die vandaag echt in vereffening willen gaan, een alternatief kunnen aanbieden. Ik kreeg al eens de vraag van een socialekredietvennootschap waarom ze zich niet kunnen omvormen tot een sociaalverhuurkantoor. Ook daar is immers nood aan, maar de regelgeving laat het vandaag niet toe.

Als we hen morgen in de eerste lijn laten spelen, dan moet u ook eens de kwestie van de woonbonus onderzoeken. Het zou al te gortig zijn dat een overheid tweemaal zou subsidiëren. Het is goed dat de Vlaming zijn fiscale korting bij de federale overheid kan krijgen, want we kunnen de Vlaamse middelen dan aanvullend inzetten op een betere manier, maar dubbel financieren moeten we niet doen.

Minister Marino Keulen: Dat zou asociaal kunnen werken, want mensen worden dan verplicht hoger te lenen om van het voordeel te kunnen genieten.

Mevrouw Veerle Heeren: Dat klopt niet. We moeten daar eens een overleg over houden, want het is een nogal technische aangelegenheid. In elk geval mogen mensen niet tweemaal aan de kassa passeren. De middelen die u geeft, aan de hand van gesubsidieerde kredieten, en die dus in de Vlaamse begroting terug te vinden zijn, moeten zo efficiënt mogelijk worden ingezet. U kunt overwegen de doelgroepen uit te breiden en misschien kunt u nog meer mensen in de middengroep bereiken door te sleutelen aan de inkomensvoorwaarden, maar u mag niet tweemaal subsidiëren. De overheid moet haar werk doen, maar

als goede huismoeder hebben we er ook alle belang bij de portemonnee goed te beheren en maximaal te laten renderen.

Het is dus goed dat u die vennootschappen erkent als partners, maar ze moeten mogelijkheden krijgen. Ik doe graag de suggestie dat u de vennootschappen die dan toch met hun activiteiten willen stoppen, maar niet willen dat de middelen naar de federale overheid gaan en liever een andere corebusiness aanspreken, de mogelijkheid biedt om te werken als socialeverhuurkantoren.

Vervolgens wens ik ook nog in te gaan op het VWF en de VHM. U hebt gelijk dat de VHM gebonden is aan middelen uit de begroting. De harmonisatie is voor mij echter niet nieuw, want ze staat ook in het regeerakkoord. We pleiten daar immers al jaren voor. U zei dat de gesprekken daarover aan de gang zijn, maar wat is dan de stand van zaken? Het is immers heel merkwaardig dat het optrekken van de maximale verkoopwaarde los daarvan gebeurt.

Mijnheer de minister, u moet ook eens kijken naar de website van die instellingen, want die zijn bijzonder onoverzichtelijk. Ik stel me in de plaats van Jan Modaal, die op zoek is naar het beste krediet. Welnu, dat is niet te vinden. De websites zijn niet aangepast. Die twee instellingen doen eigenlijk hetzelfde, ook al is de ene een privé-instelling, en de andere een overheidssdienst. De ene geeft u een subsidie van 50 procent en de andere van 16 procent. Er zijn dus erg veel verschillen. Ik spreek me er niet over uit wie het morgen moet doen, maar iemand zal het moeten doen. Het belangrijkste is dat er dringend werk van wordt gemaakt. Anders moet ik volgend jaar opnieuw een interpellatie indienen om naar de stand van zaken van de harmonisatie te vragen. Ik besef dat die gesprekken niet gemakkelijk zijn, maar u moet er wel de invulling van de socialekredietvennootschappen in opnemen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: U hebt het over tweemaal aan de kassa passeren, maar we moeten opletten dat we de mensen niet verplichten toch weer tot een bepaald plafond tegen marktrente te lenen, om pas daarna van een sociaal tarief te kunnen genieten. Voor de doelgroep die weinig geld op overschot heeft, zou dat pijnlijk kunnen zijn. We moeten dat

onderzoeken, maar er is me al gezegd dat we voorzichtig moeten zijn met die voorstelling van zaken. We mogen geen appels met peren vergelijken.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik bedoel eigenlijk dat het eerste deel van de 3,5 of 4 miljoen frank kan worden geleend bij een kredietvennootschap, en dat er een aanvullende lening komt, geleverd door de VHM en het VWF, zoals we in Limburg de nu afgeschafte aanvullende lening van de provincie hebben gekend. Daardoor zouden zij met de middelen die ze nu hebben, het dubbele kunnen doen. Daar gaat het om.

Minister Marino Keulen: U vroeg me ook om ze zuurstof te geven. Het VWF is een voorbeeld van de manier waarop we zuurstof geven aan de sector. We trekken de verkoopwaarde van de eigendommen op van 130.000 euro naar 160.000 euro. Vanaf het derde kind komt er nog 5 percent bij.

Mevrouw Veerle Heeren: Ik bedoelde zuurstof voor de socialekredietvennootschappen, niet het VWF. Dat is iets anders.

Minister Marino Keulen: Er zijn gesprekken aan de gang met de SKV's en de EKV's. Dat is inderdaad niet zo evident, want ze hebben elk hun eigen sector. De ene werkt met fondsen van Fortis, de andere met fondsen van de VHM. Ze hebben ook altijd als concurrenten tegenover elkaar gestaan, maar beseffen nu, zij het dan pas sinds kort, dat ze veeleer bondgenoten en lotgenoten zijn.

Het omturnen van een SKV, een socialekredietvennootschap, naar een SVK, een sociaalverhuurkantoor – een leuke woordspeling met afkortingen – is niet zo evident. Ik heb er geen moeite mee, want ik ben zelf de grote promotor van de socialeverhuurkantoren. De jongste jaren hebben we daar in de begroting extra middelen voor uitgetrokken. Dat kan ik ook met cijfers staven. Ze hebben echter een ander maatschappelijk doel, en we moeten dus uitkijken dat we onszelf niet vast rijden.

U had het over de websites. De SKV's en EKV's zijn privé-maatschappijen, en zijn er dus zelf verantwoordelijk voor. Ik zal een uittreksel van de VHM aan de voorzitter bezorgen. Het is een goed leesbaar document, maar het gaat natuurlijk alleen over het eigen product, de VHM maakt geen reclame voor de anderen en vergelijkt ook niet met het andere aanbod.

Mevrouw Veerle Heeren: Zulke gegevens zijn toegankelijk in die zin dat iemand die er niets van kent, de illusie krijgt nu op de hoogte te zijn. Wie echter gaat vergelijken, loopt hopeloos vast. Er zijn al te veel details: leningen voor nieuwbouw, leningen voor koop met renovatie, bepalingen omtrent het aantal kinderen, enzovoort. Dan beginnen de problemen. Ik heb die zelf ook ondervonden omdat ik de inspanning wilde doen om een vergelijking te maken.

Minister Marino Keulen: We brengen die dingen allemaal samen en maken er werk van. Het laatste wat u ons kunt verwijten is dat we stil zitten. Fundamenteel is dat iedereen in deze commissie de noodzaak ervaart van het bestaan van deze vorm van sociale leningen, en de expertise en de verdienste van de sector erkent. Niemand laat zich leiden door het verhaal dat het niet hoeft omdat de marktrente laag is. Wie weet hoe de wereld echt in elkaar zit, weet dat deze instellingen er nog steeds een plaats in hebben, en in de toekomst zullen hebben.

Nu moeten we proberen het beter te organiseren, te dynamiseren, te structureren en te stroomlijnen. De sector is daar nu ook toe bereid, maar er zijn tijden geweest dat dit veel minder, om niet te zeggen hoe genaamd niet het geval was. Destijds was het ieder voor zich. Nu we zo ver zijn, wil ik van dat klimaat gebruik maken om tot één loket te komen, vanuit het oogpunt dat degene die een lening moet afsluiten moet kunnen uitmaken wat het beste bij zijn profiel past en waarmee hij de beste zaak doet. Dat is waar ook u voor pleit. Dat moet ons brengen tot de realisatie van wat iedereen ziet als een grote kwaliteit van ons volk: het verwerven van een eigendom. We moeten ervoor zorgen dat de mensen baas zijn over het dak boven hun hoofd.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door mevrouw Heeren werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Roland Van Goethem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over overlast in de sociale woonwijk Houthem in Vilvoorde

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, een ogenschijnlijk betrekkelijk lokaal probleem is – naar ik vrees – eigenlijk slechts het topje van de ijsberg. Dat wordt nog bevestigd door andere inlichtingen die ik heb ingewonnen.

In de sociale woonwijk van Houthem is er sprake van zware overlast, die zorgt voor een ernstige aantasting van de leefbaarheid van de wijk. Volgens de lokale wijkagent zetten allochtonen de wijk op stellen. Er wordt ingebroken in voertuigen. Regenpijpen van huizen worden afgebroken. Mensen worden met de dood bedreigd, en er vallen slagen en verwondingen. Verder worden er drugs gebruikt, enzovoort. Er is dus sprake van een echte terreur. De andere bewoners hebben schrik en durven de problemen niet naar buiten te brengen. De politie heeft nog nauwelijks vat op de situatie en wordt zelf bedreigd. Deze problemen slepen al een tiental jaren aan.

Het probleem is echter groter dan dit geval alleen. Uit het Mechelse en het Antwerpse verneem ik dat zich daar net dezelfde situatie voordoet. Vilvoorde is lang geen uniek geval. Maar het gaat nog verder. Ik citeer een wijkagent: 'Ik stel vast dat vooral allochtonen de wijk op stellen zetten. Vaak hebben ze de Belgische nationaliteit en noemen ze zich Belg, maar ze blijven allochtonen en weigeren zich te integreren. Ze weigeren ook zich te schikken naar onze wetgeving. We zouden veel harder moeten optreden, maar hebben daartoe niet de mogelijkheden.' Dit verhaal doet vragen rijzen met betrekking tot uw bevoegdheid Integratie. Blijkbaar schort er daar ook iets aan.

Voorlopig wordt de bevolking in Vilvoorde gesust met de mededeling dat er een nieuwe reglementering komt. Die laat echter nog steeds op zich wachten. De Intervilvoordse Maatschappij voor Huisvesting en het stadsbestuur van Vilvoorde stellen dat de nieuwe reglementering er zou zijn tegen 1 januari 2006, en dat er dan wel kan worden opgetreden tegen huurders die kabaal maken of de wijk onleefbaar maken.

Voorlopig, zeggen ze aan de mensen, kunnen ze echter niet optreden.

Dat is eigenaardig. Wie in de privé-sector huurt in een groot gebouw, en overlast veroorzaakt, kan opzegging van zijn huurcontract krijgen. Zo iemand kan eenvoudigweg op straat gezet worden. Hier wordt echter aan de bevolking van de wijk wijsge maakt dat de Intervilvoordse niet kan optreden.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van deze feiten? Zijn de daders bij de Intervilvoordse Maatschappij voor Huisvesting bekend? Betreft het sociale huurders? Nam de huisvestingsmaatschappij in dat geval reeds het initiatief om de huurcontracten van die mensen op te zeggen? Zo niet, waarom dan niet?

Welke andere maatregelen nam de Intervilvoordse Maatschappij voor Huisvesting reeds om een einde te maken aan de overlast? Welke maatregelen zal de huisvestingsmaatschappij in de toekomst nemen om overlast te voorkomen? Mogelijk laat het reglement momenteel niet toe dat huurders worden geweigerd. Aan de inwoners van de wijk is immers gezegd dat mensen die aan bepaalde criteria voldoen, niet kunnen worden geweigerd.

Mijnheer de minister, zult u of zal de VHM, bij gebrek aan maatregelen van de Intervilvoordse Maatschappij voor Huisvesting, zelf initiatieven nemen om een eind te maken aan de problemen? Hebben zich reeds soortgelijke situaties voorgedaan in andere sociale woonwijken, en zo ja, welke maatregelen werden daar genomen door de socialehuisvestingsmaatschappijen om een eind te maken aan de overlast?

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de wijk Houthem heeft al jaren een samenlevingsprobleem. Een van de lessen die we daaruit kunnen trekken, en die we al hebben getrokken, is dat we met dat soort grote wijken met sociale woningen om problemen vragen. Achteraf is het natuurlijk gemakkelijk praten. Die wijk staat daar al een tiental jaar, en in die jaren is er geen probleem geweest. Dat is pas de laatste jaren zo.

Ik durf te betwijfelen of de Intervilvoordse Maatschappij daar niets aan doet. Die zit ook met de handen in het haar, maar houdt zich in de mate van het mogelijke aan de opgelegde regels, en terecht. Als

ze dat niet zou doen, dan is het hek van de dam en regeert de willekeur.

Dit is een mooi voorbeeld dat onderstreept dat we de toewijzingsvoorwaarden moeten aanpassen, zodat we een leefbare wijk kunnen doen ontstaan met een goede mix. Als we mensen van dezelfde bevolgingsklasse met dezelfde lage inkomens samen zetten, dan vragen we om problemen.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: De grote mastodontprojecten zoals die in de jaren 60 en 70 werden gebouwd, zijn vandaag absoluut onmogelijk. Omgekeerd krijg ik vandaag het verwijt dat we door de kleinschalige aanpak de wachtlijsten onvoldoende wegwerken. Projecten van meer dan 20 woningen zijn groot nieuws, want vandaag gaat het vaak over inbreidingsprojecten met 5 tot 6 woningen. In de jaren 60 en 70 ging het soms over 'heelder dorpen'. Wijken met 200 of 300 woningen waren geen uitzondering.

Vandaag staat de leefbaarheid voorop in het nieuwe huurbesluit. We willen de steden en gemeenten een soort van regierol geven zodat ze accenten kunnen leggen bij de toewijzing aan bepaalde doelgroepen, zoals jonge gezinnen met kinderen en senioren. Die moeten ook kunnen bepalen waar wordt gebouwd. Soms worden die woningen enorm geconcentreerd in bepaalde buurten, omdat ervan wordt uitgegaan dat de mensen het daar al gewoon zijn. Door het toewijzen van die regierol kunnen steden de inplanting van sociale woningen beter spreiden in wijken en buurten, waar ze vandaag matig of niet voorkomen.

Mijnheer Van Goethem, ik was niet op de hoogte van de feiten, maar ik heb me laten documenteren.

Mijnheer Van Goethem, uw vraag heeft betrekking op een specifieke lokale situatie. De VHM heeft inlichtingen ingewonnen bij de Intervilvoordse Maatschappij voor Huisvesting. Die SHM heeft de VHM meegedeeld dat de personen die verantwoordelijk zijn voor zware overlast bij haar niet gekend zijn. De politie volgt de situatie op, maar informatie daaromtrent wordt vanwege het politiegeheim niet doorgegeven aan de huisvestingsmaatschappij.

Wanneer het gaat over misdrijven op het openbaar domein zoals vandalisme, drugsgebruik, enzovoort, kan de SHM overigens niet zomaar ingrijpen vermits deze zaken thuishoren in het strafrecht en niet in de huurwetgeving. De SHM heeft zelf wel al stap-

pen ondernomen tegen een aantal huurders omwille van ernstige lawaaioverlast binnen de appartementsgebouwen. In dergelijke gevallen kan immers worden gesteld dat een huurder zijn verplichting om de woning als een goede huisvader te bewonen niet meer naleeft. In dat kader werd aan 2 huurders een opzeg van 3 maanden betekend die afloopt op 31 oktober 2005. Als er een procedure volgt voor de vrederechter is het nog maar de vraag wat er dan gebeurt. De vrederechter is altijd autonoom in zijn vonnissen. Een huisvestingsmaatschappij is daaraan gebonden.

De SHM tracht er in de eerste plaats voor te zorgen dat de gemeenschappelijke delen van het wooncomplex niet langer toegankelijk zijn voor personen die er niet wonen. Ze heeft in dat verband reeds meerdere stappen genomen. De brievenbussen werden naar buiten gebracht. Dat gebeurt vandaag steeds meer, ook in privé-appartementsgebouwen. Zo moeten alleen mensen die daar verblijven, in de gemeenschappelijke delen binnenkomen. Er werden ook nieuwe inkomdeuren besteld. Er werd een systeem van elektronische toegangscontrole besteld, om de mensen die daar niet moeten zijn, buiten te houden. Het naar buiten brengen van de deurbellen is gepland.

Daarnaast heeft de SHM ook plannen voor het verbeteren van de zichtbaarheid rond de ingangen van het wooncomplex. In dat verband zal waar nodig de verlichting worden aangepast. Verder zal in samenwerking met de gemeente de begroeiing in de groenzones op minimale hoogte worden gehouden, om te vermijden dat er zaken gebeuren die het daglicht schuwen. Om de zichtbaarheid en controle in de gangen te verbeteren, zal extra verlichting worden aangebracht. Tevens zijn er plannen om bewakingscamera's met beeldregistratie te plaatsen.

Ik ben ervan overtuigd dat de socialehuisvestingsmaatschappij reeds heel wat initiatieven heeft genomen ter verbetering van de lokale situatie. De Vilvoordse huisvestingsmaatschappij is samen met de lokale politie het best geplaatst om de lokale noden in te schatten. Gelet op de maatregelen die de SHM enerzijds reeds heeft genomen en anderzijds nog plant, acht ik het niet opportuun om zelf op te treden.

Zoals in andere woonwijken doen zich ook in sociale woonwijken soms problemen voor. De sociale verhuurder zal dan, afhankelijk van de lokale noden, maatregelen nemen. Dat is meestal de SHM, maar het kan ook de stad of het OCMW zijn. Een

beperkte bevraging van de VHM leerde dat de SHM's op meerdere niveaus werken aan de leefbaarheid in de sociale wooncomplexen. De socialehuisvestingsmaatschappijen stimuleren sociale controle, bewonersbetrokkenheid, buurtwerking en werken samen met andere lokale sociale organisaties. PASH, het platform Antwerpse sociale huurders, is een model van bewonersbetrokkenheid, overlegt met de huisvestingsmaatschappijen, maar is ook niet te beroerd om huurders op hun plichten te wijzen, bijvoorbeeld bij lawaaioverlast of rondslingerend huisvuil. Ook in Mechelen wordt daaraan gewerkt.

In de gemeenschappelijke delen van een wooncomplex wordt getracht donkere of aan het zicht onttrokken plaatsen zo veel mogelijk te vermijden door bijvoorbeeld extra verlichting of spiegels te plaatsen. In de groenzones wordt de begroeiing beperkt tot een minimale hoogte. In buurten waar zich regelmatig problemen voordoen, streven de SHM's naar een efficiënte samenwerking met de politie. Aangerichte schade wordt zo snel mogelijk hersteld en indien mogelijk verhaald op de daders. Dat moet het beeld van verloedering keren door schade meteen te repareren.

De voorzitter: De heer Van Goethem heeft het woord.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de minister, het verbaast me dat de Intervilvoordse Maatschappij de daders niet kent, terwijl die toch gekend zijn. Laten we ernstig blijven en elkaar geen Liesbeth noemen.

Minister Marino Keulen: Vooral daarom. Dat is politiewerk en dat moeten we ernstig nemen.

De heer Roland Van Goethem: Mijnheer de minister, het belangrijkste probleem is dat van de toewijzing. Zo zult u een sociale mix creëren. We wachten op het nieuwe reglement. Zal dat klaar zijn op 1 januari 2006?

Minister Marino Keulen: De wijzigingen aan de wooncode gaan eerstdaags naar de regering en vanaf dan loopt de trein.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de organisatie van stadsklassen

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, een jaar geleden heb ik aan de minister van Onderwijs gevraagd naar zijn houding inzake de zogenaamde stadsklassen. Naar analogie met de bos- en zeeklassen zijn dat periodes waarin de leerlingen met de hele klas in de stad verblijven en rond allerlei stedelijke aspecten werken. Dat kan gaan over cultuur, leefmilieu, avontuur, diversiteit, enzovoort.

De minister van Onderwijs stond zeer positief tegenover de stadsklassen. Hij was evenwel niet van plan zich te bemoeien met de autonomie van de scholen in verband met extra-murosactiviteiten. Bovendien zit het thema 'stad' al in de eindtermen vervat en kan het dus ook in de les aan bod komen via andere mogelijkheden dan de stadsklassen zelf. De minister van Onderwijs gaf wel aan dat de cultuurcel van het departement Onderwijs zou nagaan wat een ideeënbeurs in februari zou opleveren. Sindsdien hebben we daar weinig over vernomen.

Ondanks de positieve opstelling van de minister werd sedertdien niet veel vooruitgang meer geboekt. Er bestaan al enkele prille initiatieven, in Brussel door de vzw JES, en in Gent door de Jonge Kamer Gent-Artevelde.

Dat is echter nog niet van die aard om te zeggen dat stadsklassen uit de startblokken schieten. Er zijn nog altijd goede redenen om stadsklassen een duwtje in de rug te geven. Het is uitdrukkelijk niet mijn bedoeling om stadsklassen te verplichten en de bos- en zeeklassen erdoor te vervangen. De scholen moeten zelf kunnen kiezen, maar het zou wel nuttig zijn om naast de bestaande mogelijkheden ook in een stedelijk equivalent te voorzien.

Dat vergt ten eerste de uitbouw van een inhoudelijk aanbod van stadsklassen, of met andere woorden partners op het terrein die in staat zijn om op een deskundige manier stadsklassen te organiseren. Ten tweede moet er infrastructuur in de steden zijn waar stadsklassen kunnen plaatsvinden. Dat behoort misschien minder tot uw bevoegdheid. Er bestaan al jeugdverblijfscentra en -hotels in bepaalde steden, maar ze zijn dun gezaaid. Dat verwijt ik u niet; het

is een erfenis van vroeger. Deze vraag moet ik misschien ook aan de ministers van Jeugd en Toerisme stellen.

Wat het aanbod zelf betreft, kunt u vanuit stedenbeleid misschien wel een lichte stimulans geven. Ik weet dat er financiële grenzen zijn aan uw stedelijke bevoegdheden. Ik zie stadsklassen als kiemende zaadjes: ze beginnen klein en bereiken aanvankelijk misschien weinig kinderen, maar kunnen geleidelijk aan bij een groeiende groep leerlingen de vooroordelen ten aanzien van de stad wegnemen. Op die manier kunnen we beetje bij beetje de antistedelijke mentaliteit die er in Vlaanderen nog steeds is, laten wegdeemsteren en zo een realistischer beeld van de stad creëren.

Mijnheer de minister, hoe staat u ten opzichte van het concept van de stadsklassen? Is er recent nog binnen de Vlaamse Regering overlegd, meer bepaald tussen u en de ministers van Onderwijs, Toerisme en Jeugd, om stadsklassen in onze steden te introduceren? Kunnen stadsklassen aan bod komen binnen het Stedenfonds en onder welke voorwaarden? Zijn er ook buiten het Stedenfonds kanalen of mogelijkheden om stadsklassen te ondersteunen? Is het niet aangegeven om op korte termijn stadsklassen mogelijk te maken in Brussel, Gent en Antwerpen, en eventueel daarna uit te breiden naar de andere centrum- of provinciehoofdsteden?

De heer Jan Penris: Mijnheer de minister, het idee van de heer Gatz vind ik bijzonder interessant. We ondersteunen elk initiatief dat ertoe bijdraagt om het enthousiasme voor de stad en de stedelijkheid aan te wakkeren. Ik heb daar nuttige en aangename ervaringen aan overgehouden uit mijn schooltijd. Mijn school lag in de stadtrand, maar er werden regelmatig dagenlange initiatieven in de binnenstad ondernomen. Ik ben op die manier erg verknocht geraakt aan de binnenstad. Ik denk dan ook dat dit een nuttig initiatief kan zijn.

Mijnheer Gatz, als stedelingen moeten we ons wel in alle eerlijkheid durven afvragen welke stad we willen laten zien. Ik bedoel dat niet geografisch, maar wel welk beeld we laten zien. Er zijn zeer mooie en aangename beelden, zoals de studentenbuurt, de uitgangsbuurt, het toeristische centrum en het winkelcentrum. Een stad heeft echter ook meer donkere kantjes. De vraag is of we deze aan onze jongeren bij een eerste kennismaking ook moeten laten zien. Daar moeten we over nadenken.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Gatz, we zullen hier inderdaad iets aan doen. Ik ben het concept van stadsklassen zeer genegen. Ik ben dan ook bereid om dit initiatief in de mate van het mogelijke vanuit het Vlaamse stedenbeleid te ondersteunen. Driekwart van de Vlaamse bevolking is niet opgegroeid in de stad. De grote stad is voor veel kinderen en jongeren vaak te grauw en te grijs, te druk, te onbekend en bijgevolg onbemind. Dat is ten onrechte. Ik ben ervan overtuigd dat kinderen en jongeren meer vertrouwd moeten worden gemaakt met het stadsleven. Willen we de Vlaamse jongerenpopulatie warm maken voor steden en de verstedelijking van Vlaanderen, dan moeten we de positieve binding tussen hen en de stad vergroten. Vlaanderen is eigenlijk bij uitbreiding één groot stadsgewest.

Er is volgens mij nood aan een pedagogisch programma waarbij kinderen en jongeren vertrouwd geraken met de aangename drukte van de steden. Het organiseren van stadsklassen komt hieraan tegemoet, en kunnen voor het onderwijs van de komende jaren een even toonaangevend begrip worden als de klassieke zee- en bosklassen.

U zegt zelf in uw inleiding dat er momenteel weinig interesse is voor het introduceren van stadsklassen in de steden, buiten enkele prille initiatieven in Brussel met de vzw Jes en in Gent met de Jonge Kamer Gent-Artevelde. Ik stel voor dat beide verenigingen contact opnemen met mijn kabinet om hun ervaringen uit te wisselen en eventueel een manier van aanpak mee te helpen ontwikkelen. Ik zal tevens een oproep lanceren naar de steden om hier samen werk van te maken. Met de vertegenwoordigers van een aantal steden ben ik bereid een gezamenlijke ontwikkeling en financiering door Vlaanderen ter bevordering van de stadsklassen uit te tekenen.

In een eerste fase kan ik een pilootproject ontwikkelen en cofinancieren waardoor in het aanbod wordt voorzien. Echter, het is zeer belangrijk dat de minister van Onderwijs van in het begin meegaat in dit verhaal en zorgt voor de nodige promotie en sensibilisering. Indien mijn collega-ministers van Jeugd en Toerisme dit initiatief ook gunstig genegen zijn, kan dat op termijn worden opgenomen als regulier beleid. Binnen mijn eigen begroting kan het initiatief worden gesubsidieerd als impuls en in beperkte mate met subsidies op de basisallocatie 43.03. Dat zijn de subsidies voor originele en innoverende ste-

delijke projecten met inbegrip van de 'Thuis in de Stad'-prijs.

Binnen de beleidsovereenkomsten en voor zover de stad het zelf wenst – waarbij het organiseren van stadsklassen bijdraagt tot het bereiken van de door de stad nagestreefde maatschappelijke effecten – stelt zich geen probleem voor opname via het Stedenfonds. Dit maakt het meer solide. Trouwens, in 2006 zit daar 111.251.000 euro in, of 3,5 percent meer dan vorig jaar.

Zoals ik voordien al zei, zal ik de steden aanspreken om dit op korte termijn mee te ontwikkelen. Uiteraard zullen Gent en Antwerpen hier deel van uitmaken, Brussel zal ik moeten voorleggen aan de VGC. Na een ontwikkelingsfase, een testfase en een evaluatie met een aantal steden, kan dit worden opengetrokken naar andere groot- en centrumsteden.

Mijnheer Gatz, het is niet enkel meer een idee. We zullen het verder concretiseren in 2006 via een soort van projectsubsidie. Ik verwijs daarvoor naar de begrotingspost 43.03. We zijn dus al zo ver dat we de basisallocatie in de begroting benoemen. Daarna zullen we de ruimte creëren voor steden die het zelf willen via het Stedenfonds.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Soms wordt het een parlements-lid kwalijk genomen dat hij steeds dezelfde vragen herhaalt, maar het kan soms nuttig zijn. Ik ben erg tevreden dat er een doorbraak is. Ik veronderstel dat als een en ander vlot verloopt, er vanaf volgend schooljaar in een of meer steden projecten van start zullen gaan.

Minister Marino Keulen: Dat klopt.

De heer Sven Gatz: Dat is erg goed.

Mijnheer Penris, u maakte een terechte opmerking over welk beeld we van de stad moeten tonen. Volgens mij moet dat het volledige beeld zijn. Mijnheer de minister, er moet wel een pedagogisch programma zijn zodat het enigszins verantwoord blijft. Voor Brussel kan voor mij zowel een stadsspel rond het Atomium, als een activiteit in het centrum, als een wandeling in een buurt die er veel minder fraai uitziet. We kunnen kinderen dan bijvoorbeeld tonen dat er veel vuil ligt en hun vragen wat daaraan kan wor-

den gedaan. Het is zeker niet de bedoeling om enkel de mooie kanten van de stad te laten zien, want dat zou contraproductief werken.

Minister Marino Keulen: We moeten ook de lokale autonomie laten spelen. Onderwijs heeft al heel wat ervaring met bos- en zeeklassen en andere pedagogische uitstappen. Kinderen moeten een realistisch beeld krijgen van een stad.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rob Verreycken tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het beleidsmatig aanwenden van gegevens over de etnische afkomst van personen inzake sociale huisvesting en leningen van het Woonfonds

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, bij het begin van deze legislatuur hebben we het al even gehad over de noodzaak om inzake inburgering en de vreemdelingenproblematiek te spreken zonder taboes. De verkiezingsoverwinning van het Vlaams Belang lag toen nog vers in het geheugen. Ik meen me te herinneren dat u, mijnheer de minister, en uw partij dit onderschreven en zeiden dat we af moesten van alle politiek correcte taboes die ons verhinderen om over juiste gegevens te beschikken om een beleid op te zetten.

Toen ik echter in deze commissie een vraag stelde over de etnische afkomst van de huurders van sociale woningen, kreeg ik onmiddellijk het antwoord dat het geven van die cijfers onwettig zou zijn. Er werd me geantwoord dat gegevens verzamelen over etnische afkomst in strijd is met de fundamentele rechten, de antiracisme- en antidiscriminatiewet. Ik heb toen meteen gezegd dat dit flagrant onjuist was.

Het bewijs daarvan wordt in dit huis gegeven. In rapporten van andere en in het bijzonder socialistische ministers worden die gegevens wel degelijk actief gebruikt. In het kader van de werkloosheid vindt men in alle rapporten van de bevoegde minister een etnische opdeling van de werklozen terug. Dat wordt dan gebruikt om te motiveren en te rechtvaardigen dat er voor die doelgroep extra inspanningen worden

gedaan. Zelfde vaststelling voor de onderwijsrapporten, waar minister Vandenbroucke in het kader van zijn GOK-beleid (gelijke onderwijskansen) zeer uitdrukkelijk verwijst naar de etnische afkomst van leerlingen in een aantal scholen.

Uit de rapporten die worden opgesteld door socialistische ministers leid ik af dat er niets onwettigs is aan het inzamelen van gegevens over de etnische origine van mensen. Kan er trouwens een nog meer onverdachte bron zijn?

Het begrip etnische afkomst heeft trouwens een decretale basis. Het decreet op de etnisch-culturele minderheden is goedgekeurd door het Vlaams Parlement en wordt toegepast door de Vlaamse Regering. Het bevat een definitie die bepaalt welke mensen kunnen worden beschouwd als behorend tot een minderheid op basis van etnische afkomst, met name personen waarvan een ouder of grootouder niet in België is geboren. Het is een wettelijk criterium dat door socialistische ministers wordt gehanteerd in rapporten, beleidsbrieven en ter voorbereiding van het beleid.

Mijnheer de minister, als sp.a-ministers het mogen, waarom mag een VLD-minister van Inburgering en Sociale Huisvesting dat niet? Bent u nog steeds bereid om de taboes overboord te gooien en eindelijk het noodzakelijke cijfermateriaal in te zamelen om eventueel het beleid bij te sturen? Beschikt de VHM over cijfermateriaal waaruit blijkt hoeveel sociale woningen in Vlaanderen momenteel zijn toegewezen aan personen van etnische origine? Beschikken de SHM's over dit cijfermateriaal? Ik verwijs naar de studie van de heer Bob Cools, die hij in deze commissie is komen toelichten. Daaruit blijkt dat minstens hij wel over deze gegevens beschikt. De cijfers waren trouwens zeer relevant om een aantal wantoestanden en scheeftrekkingen aan te klagen.

Beschikt het Vlaams Woningfonds over cijfermateriaal waaruit blijkt hoeveel goedkope leningen werden toegestaan in 2005 aan gezinnen waarvan het gezinshoofd van etnische origine was? Als die gegevens nog niet voorhanden zijn, bent u dan bereid om zoals uw collega, minister Vandenbroucke, dat cijfermateriaal te laten verzamelen? Wat is de timing hiervoor?

Mijnheer de minister, ik denk dat het onmogelijk is om in welk beleidsdomein dan ook een serieus beleid te voeren wanneer het parlement niet kan beschikken over essentieel cijfermateriaal. Indien dat cijfermate-

riaal wel voorhanden is, bent u dan bereid dit onmiddellijk ter beschikking te stellen en het te betrekken in uw toekomstig beleid?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Verreycken, er bestaan geen cijfers over de etnische afkomst van huurders, wel over hun nationaliteit. U zegt in uw vraag dat ik weiger cijfers over etnische afkomst te verstrekken. Dat is onjuist; ik kan niet geven wat niet bestaat.

Het is inderdaad zo dat minister Vandenbroucke personen uit kansengroepen registreert in de arbeidsmarkt en in het onderwijs. Deze registratie moet noodzakelijkerwijs worden ondersteund door de regelgeving. Wat de arbeidsmarkt en het onderwijs betreft, gebeurt dat respectievelijk door het decreet op de evenredige participatie en het GOK-decreet.

Wat het GOK-decreet betreft, gebeurt de doorverwijzing alsnog op basis van de thuistaal. Andere criteria zijn bijvoorbeeld de scholingsgraad van de moeder, eventuele vervangingsinkomens trekkende bevolking, kinderen die niet zijn opgegroeid in het eigen gezin. Vanaf 1 september 2006 zal de doorverwijzing gebeuren op basis van de vijf sociaal-economische GOK-criteria en dus niet op basis van etnische origine.

Wat het decreet op de evenredige participatie betreft, gebeurt de doorverwijzing op basis van een naamherkenningsprogramma. De VDAB heeft een computergestuurd naamherkenningsysteem ontwikkeld waardoor het nieuwe Belgen met een andere dan een Europese oorsprong kan detecteren. Dat programma laat toe om nieuwe Belgen van in hoofdzaak Turkse of Maghrebijnse origine te detecteren maar is niet geschikt voor het detecteren van namen uit nieuwe emigratielanden zoals het Afrikaanse continent.

Het toepassen van een registratiesysteem kan bovendien niet zonder voorafgaand advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Etnische afstamming behoort immers tot de gevoelige gegevens waarvan de verwerking slechts is toegestaan voor de krachtens de wet vastgestelde doeleinden. Elke deelverwerking van persoonsgegevens moet voldoen aan vier basisvereisten: de vereiste van de finaliteitsafbakening, de vereiste van formele en materiële wettigheid, de vereiste van proportionaliteit en de vereiste van verenigbaar gebruik.

Kortom, binnen huisvesting is registratie op basis van etnische origine geen punt. Die gegevens kunnen geen rol spelen bij de toewijzing van sociale woningen. We willen en kunnen dan ook niet proberen om ze op die basis te registreren.

Mijnheer Verreycken, in uw vraag zegt u dat de personen van etnische afkomst gedefinieerd worden in het decreet met betrekking tot het Vlaamse beleid ten aanzien van de etnisch-culturele minderheden. Dat is niet zo. Ook daar maakt u een fout. Niet een persoon van etnische afkomst is gedefinieerd, wel de term allochtonen. Allochtonen zijn personen die zich legaal in België bevinden ongeacht of ze de Belgische nationaliteit hebben, en die tegelijkertijd aan de volgende voorwaarden voldoen: minstens een van hun ouders of grootouders is geboren buiten België. Daarnaast bevinden ze zich in een achterstandspositie vanwege hun etnische afkomst. De achterstandspositie of de zwakke sociaal-economische situatie vormt het criterium.

Noch de VHM, noch de SHM's beschikken over cijfers waaruit blijkt hoeveel sociale woningen in Vlaanderen momenteel zijn toegewezen aan personen van etnische origine. De toewijzingen worden wel statistisch bijgehouden. Dat gebeurt op basis van en onderverdeeld in drie categorieën: Belg, niet-Belg maar EU-onderdaan, niet-Belg en niet-EU-onderdaan.

Het Vlaams Woningfonds beschikt niet over cijfers waaruit blijkt hoeveel goedkope leningen in 2005 zijn toegekend aan gezinnen waarvan het gezinshoofd van etnische origine is. Het VWF publiceert wel jaarlijks in zijn activiteitenverslag het aantal hypothecaire leningen dat werd toegekend aan gezinnen waarvan het gezinshoofd niet de Belgische nationaliteit heeft.

Ik ben niet bereid dit cijfermateriaal te laten verzamelen. Beleidsmatig zie ik ook geen enkele reden om een regelgeving te maken op basis van cijfers inzake etnische origine. In de sector van de sociale huisvesting is de woonbehoefte het criterium. Die woonbehoefte wordt vastgesteld op basis van het inkomen van de kandidaat-huurders en van het bezit van een eigendom. Wij redeneren vanuit de situatie van het individu, niet vanuit de situatie van een groep. Dat betekent dat we niet bevoordelen, noch benadelen op basis van huiskleur of afkomst. Dat is zeer essentieel in ons beleid. Het is ook een onderdeel van het beleid zoals ik dat voer op het vlak van de inburgering. Ik kan dan ook geen gevolgtrekkingen aan uw vragen.

De voorzitter: De heer Verreycken heeft het woord.

De heer Rob Verreycken: Mijnheer de minister, ik ben blij dat u hier open kaart hebt gespeeld. U zegt dat het cijfermateriaal er niet is en dat u ook niet bereid bent om ervoor te zorgen dat het er komt. U zegt dat die gegevens geen rol kunnen spelen op het vlak van de huisvesting. Dus nog voor u de gegevens in handen hebt, hebt u al besloten dat u ze niet wilt omdat u nu al weet dat ze geen rol kunnen spelen in uw beleid. Ik vind dat een zeer merkwaardige manier van besturen. Ik vind het bizar dat u al kunt beoordelen dat gegevens niet relevant zijn nog voor u ze hebt gezien. Ik heb daar een andere kijk op. Ik ben er voorstander van om alle gegevens te verzamelen en dan een politieke selectie te maken van wat relevant is en wat niet. Wanneer u echter al op voorhand zegt dat u de cijfers niet zult verzamelen omdat u ze sowieso niet zult gebruiken, dan bent u politiek correct, doctrinair en dogmatisch.

Ik vind dat verbijsterend omdat het aantoonde dat veel van wat u verkondigt in de media, flagrant in strijd is met wat u hier verklaart. Volgens de media gaat u geregeld op bezoek in de wooncomplexen van de Linkeroever. In sommige complexen waar 250 van de 300 appartementen worden bewoond door mensen die rechtstreeks uit Afrika komen, blijkt de situatie onleefbaar te zijn. Zij weten immers niet hoe bepaalde leefregels in zo'n sociaal complex functioneren. U zegt dan dat we moeten streven naar de sociale mix en dat we moeten zorgen voor meer evenwicht bij de toewijzing van de appartementen. Iedereen gelooft dan ook dat u daadwerkelijk iets zult doen. Hier in de commissie zegt u echter het tegendeel. U zegt nu dat het geen enkele invloed heeft of kan hebben dat 250 van de 300 mensen in zo'n complex rechtstreeks uit Afrika komen.

De minister vindt dit sowieso irrelevant en wil de cijfers zelfs niet kennen. Ik vind dit ronduit onbegrijpelijk.

Dat staat in schril contrast met het beleid van minister Vandenbroucke, die er wel in slaagt om dergelijke gegevens te verzamelen en actief in zijn beleid te integreren. Blijkbaar beschikt minister Vandenbroucke over een computerprogramma dat kan detecteren of iemand al dan niet allochtoon is. Het gaat hier duidelijk om een slim programma.

Het beleid van de minister en van de hele Vlaamse Regering staat ook in contrast met het Nederlandse beleid. In Nederland worden actieve plannen opge-

steld. In Rotterdam wil het stadsbestuur tot een evenwichtige basis op basis van etnische origine komen. Het stadsbestuur van Rotterdam weet dat concentraties problemen opleveren en dat een evenwichtige spreiding op basis van etnische origine de leefbaarheid voor alle mensen ten goede komt.

Het Nederlandse beleid is niet racistisch of verkeerd. Het is een zeer verstandig beleid. Ik stel vast dat de minister oogkleppen draagt. Hij wil de cijfers niet kennen of gebruiken.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Eigenlijk heeft de heer Verreycken zijn vraag om uitleg net even herhaald. Ik deel zijn visie geenszins. Het moet voor iedereen duidelijk zijn dat ik in de toekomst nog meer op het terrein aanwezig zal zijn. Het toewijzingsbeleid en de leefbaarheid mogen nooit tot een selectie op basis van huidskleur of van afkomst leiden. Dat is essentieel. Ik meen trouwens dat het huidige beleid door een brede meerderheid in het Vlaams Parlement wordt gedragen. De selectie zal altijd op basis van andere criteria gebeuren. De huidskleur of de afkomst zullen hierbij nooit een rol spelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Helga Stevens tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de verbeteringspremie en aanpassingspremie voor senioren en personen met een handicap

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de voorzitter, mijn vraag betreft de aanpassings- en de verbeteringspremies. Ik zal beide premies even toelichten.

Een aanpassingspremie is bedoeld om aanpassingen aan woningen te financieren. Het gaat hier om de woningen van 60-plussers met leeftijdsgebonden functiebeperkingen en van personen met een handicap.

Volgens de toekenningscriteria voor een aanpassingspremie wordt 50 percent van de kosten terugbetaald. De minimale tussenkomst bedraagt evenwel 600 euro.

Dit houdt in dat de aanpassingskosten minimaal 1200 euro moeten bedragen. Uit het antwoord van de minister op mijn schriftelijke vraag van 17 september 2005 blijkt dat in het verleden een aantal aanvragen zijn geweigerd omdat de totale factuur van de aanpassingswerken lager dan het minimumbedrag was. Ook dienen heel wat mensen geen aanvraag is omdat ze weten dat ze, gezien de huidige criteria, niet voor een aanpassingspremie in aanmerking komen.

Bepaalde provincies keren aanvullende premies uit. Die premies zijn onder meer bedoeld voor aanpassingswerken die minder dan het minimumbedrag kosten. De regels verschillen van provincie tot provincie en zijn bovendien weinig transparant.

De huidige regeling heeft ook rare effecten. Een aanpassing van 1200 euro kost eigenlijk minder dan een aanpassing van 800 euro. In het eerste geval kan de eigenaar immers een premie van 600 euro krijgen, als men aan de voorwaarden voldoet.

We mogen bovendien niet vergeten dat een factuur van 1000 euro voor veel mensen een zeer zware kost betekent. De doelgroep van de aanpassingspremie bestaat immers vooral uit minder kapitaalkrachtige mensen, meer bepaald senioren en personen met een handicap. Het inkomen en het kadastraal inkomen van de aanvrager mag een bepaalde grens niet overschrijden. De heer De Wever heeft het hier overigens eerder al eens gehad over het kadastraal inkomen.

Een verbeteringspremie is bedoeld om verbeterings- of uitbreidingswerken te financieren. Het kan hier bijvoorbeeld gaan om werken aan de verwarmingsinstallatie of aan de verluchting om CO-vergiftiging te vermijden.

Tijdens een werkbezoek aan Gent heeft de minister verklaard dat hij de voorwaarden voor verbeteringspremies in 2007 wil versoepelen. Hij wil de inkomensgrens verhogen. Ik hoop dat hij de logica van het MB bij het besluit van de Vlaamse Regering van 18 september 1992 houdende de instelling van een aanpassingspremie en een verbeteringspremie voor woningen zal volgen en dat hij dus ook de voorwaarden voor de aanpassingspremie zal wijzigen.

De hele gemeenschap heeft er immers baat bij dat senioren en mensen met een handicap zo lang mogelijk in hun eigen huis kunnen blijven wonen.

Bij de verbeteringspremie is er geen vaste ondergrens van 1200 euro, zoals bij de aanpassingspremie, vooraleer er van een bijdrage sprake kan zijn. De minimumlopen uiteen naargelang de aard van de verbetering. Wel is het zo dat er enkel een premie kan worden uitgereikt wanneer de totale factuur minstens het dubbele is van de premie.

Mijnheer de minister, bent u er voorstander van om de minimumgrens van de kosten opnieuw te bekijken voor de verbeterings- en/of aanpassingspremie? Bent u er voorstander van om voor de aanpassingspremie het maximaal kadastraal inkomen en het inkomen opnieuw te bekijken, zoals u reeds hebt aangekondigd voor de verbeteringspremie? Bent u er voorstander om te zorgen voor een website of een andere informatiebron, over de verschillende overheden heen, waar de burger een actueel overzicht kan krijgen van de verschillende systemen van verbeterings- en/of aanpassingspremies?

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, door een vergetelheid van mij heb ik mijn vraag te laat ingediend. Ik veronderstel dat ze onontvankelijk zal worden verklaard. Mijnheer de minister, ik zal mijn vragen nu stellen. Ik heb er uiteraard alle begrip voor dat u geen gedetailleerd antwoord zult kunnen geven.

Ik sluit me aan bij de bedenkingen die mevrouw Stevens heeft gemaakt. Ik herhaal dat dit soort formules zeer succesvol is. Er gebeuren veel aanpassingen dankzij die premies. Ik ben het niet eens met degenen die beweren dat de premies te laag zijn om de mensen over de streep te trekken.

Het is belangrijk dat er dergelijke premies bestaan, vooral omdat er zoveel eigenaars zijn. Vandaag zijn er 300.000 woningen van slechte kwaliteit. Met die premies zullen we niet al die woningen grondig kunnen verbeteren woningen, wel zullen wij kleine aanpassingen kunnen laten gebeuren. Als we kijken naar de cijfers van de vergrijzing kunnen we vaststellen dat tegen 2030 één derde van de woningen in Vlaanderen bewoond zal zijn door iemand ouder dan 65 jaar. We moeten nu dus kleine investeringen doen zodat er meer aangepaste woningen zijn vooraleer de vergrijzing volop begint te spelen.

Er zijn al een aantal nota's van organisaties die mensen begeleiden om premies te bekomen en om wonin-

gen te verbouwen. Mijnheer de minister, het Vlaams Zorgnet heeft daar trouwens net een brochure over uitgebracht. De brochure geeft een aantal zeer goede suggesties. Indien u het nog niet hebt ontvangen, wil ik het u graag geven.

Een aantal jaren geleden is er een aanpassing gebeurd waardoor het plaatsen van enkel en alleen een toilet niet meer mogelijk is. Het zorgfonds stelt voor dat opnieuw te bekijken. De procedure is lang. Er wordt gevraagd na te gaan of die niet kan worden ingekort. Vorige keer heb ik ook al gevraagd of we geen initiatief kunnen nemen om de verschillende procedures op elkaar af te stemmen. Er moet gezorgd worden voor ondersteuning. Er moeten organisaties zijn die mensen kunnen begeleiden. De administratieve molen moet doorlopen worden omdat controle nodig is. Wel moet men de mensen daarbij helpen.

Mijnheer de minister, heeft uw kabinet of uw administratie al een evaluatie gedaan? Zo ja, wat waren de conclusies? In welke mate wordt er nu al door de socialehuisvestingskantoren een beroep gedaan op de premies? Zijn er al veel woningen aangepast die later worden verhuurd door een sociaalverhuurkantoor? In welke mate acht u een verdere uitbreiding van het premiestelsel aangewezen? Wanneer mogen we aanpassingen verwachten?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer Dehaene, u hoort bij de vaste vraagstellers als het over de VAP gaat. Ook de heer De Wever heeft daar al vragen over gesteld, waarbij vooral de link werd gelegd met het KI en de problematiek in de centrumsteden.

Mevrouw Stevens, voor de duidelijkheid wil ik hier wel zeggen dat ik in Gent nooit heb gesproken over het aanpassen van de verbeteringspremie. Waar ik het wel over had, en ik heb alle persartikels bij me, is de installatie van een nieuwe renovatiepremie. Die zou worden ingevoerd in 2007. Pas dan beschikken wij over de financiële ruimte. Die premie zou bestaan naast de VAP. De VAP is een apart instrument voor mensen die – helaas – maar beschikken over een bescheiden inkomen en die vaak gehuisvest zijn in woningen die al een bepaalde leeftijd hebben. Dikwijls wordt men daar met problemen geconfronteerd die de directe woon- en leefkwaliteit beïnvloeden.

Ik denk daarbij aan het werken van de schouwen en de daarbij horende gevaren van CO-vergiftiging. Er

kunnen ook problemen zijn met een open verbranding. Als daar dankzij een kleine premie een verwarmingsinstallatie met een gesloten verbranding wordt geplaatst, dan wordt het risico meteen weggenomen. Hetzelfde geldt voor sanitair, daken en eventueel het wegwerken van optrekkend vocht. De VAP heeft zo zijn eigen finaliteit en is heel dienstig. Ik zal zo dadelijk ook aantonen dat er nog vaak een beroep op wordt gedaan en dat het een heel functioneel instrument is.

De renovatiepremie zou daarnaast bestaan, en niet in de plaats komen van de VAP. Ze is bedoeld voor veel fundamentele dingen, bijvoorbeeld om verouderde woningen te renoveren, zowel in de stad als in de dorpscentra. Immers ook in een landelijke omgeving zien we, mede door de vergrijzing, vaak huizen die bijvoorbeeld een grondige schilderbeurt nodig hebben, maar waar dat niet gebeurt omdat er mensen van boven de zeventig wonen die zich afvragen of het nog de moeite is die uitgave te doen voor de tijd dat ze nog leven. Die woningen verkommeren een beetje. Als ze dan vrijkomen doordat de bewoners overlijden, dan krijgen jonge mensen de kans ze te kopen. Ze zijn meestal ook niet zo duur.

Als die jonge mensen die huizen dan renoveren, dan hebben ze een betaalbare eigen woonst. We willen tenslotte de droom van een eigendom verder stimuleren. We kunnen zo woningen die leeg staan, opnieuw activeren. Die mensen hebben op dat moment geen geld op overschot, en kunnen de premie dus goed gebruiken om de renovatie te bekostigen.

Zo'n renovatiepremie is ook een zeer goede stimulans voor het witwerk, althans als het om een substantieel bedrag gaat. Een premie wordt immers maar gegeven op basis van facturen. Dat is een hart onder de riem van de reguliere bouwsector.

Mevrouw Stevens, u vroeg of ik er voorstander van ben de minimumgrens van de kosten opnieuw te bekijken voor de verbeterings- en aanpassingspremie. U verwees daarbij naar uw schriftelijke vraag van 7 september jongstleden. Toen heb ik u inderdaad geantwoord dat een aantal aanvragen geweigerd wordt omdat het totale bedrag aan facturen het vereiste minimumbedrag niet bereikt. We moeten de dingen echter niet overschatten. Het gaat om 7,5 procent van alle weigeringen in 2004. In absolute cijfers hadden 277 van de 3685 geweigerde dossiers hiermee te maken. Het ging daarbij bijna uitsluitend om aanvragen voor een verbeteringspremie.

De ervaring leert dat bij de aanpassingspremie veel vaker het maximumbedrag van 1250 euro kan worden uitgekeerd. Een kleine steekproef van de goedgekeurde dossiers voor de aanpassingspremie leert ons dat in 66 van de 70 dossiers het maximumpremiebedrag werd uitgekeerd. Dat is een bijna perfecte score. Dat betekent dat in deze dossiers minimaal voor 2500 euro kosten werden gemaakt.

Hieruit blijkt dat het vooropgestelde minimumbedrag van 1200 euro voor een aanpassingspremie slechts heel zelden een belemmering vormt. Bij de verbeteringspremie is er ook een voorwaarde. Er wordt voor een minimumbedrag aan facturen gevraagd om in aanmerking te komen voor de premie. Dat minimumbedrag is afhankelijk van het uitgevoerde verbeteringswerk. Bijvoorbeeld voor dakwerken is het 2500 euro; voor werken aan de schouw is het 1000 euro.

Bij een verbeteringspremie bestaat het aanvraagdossier vaak uit verschillende facturen, die samen het minimumbedrag bereiken. Indien een van deze facturen niet in orde is, dan wordt het dossier geweigerd. Uit de geweigerde dossiers blijkt dat het niet bereiken van het minimumbedrag meestal samenhangt met het feit dat bepaalde facturen gewoon niet in orde zijn.

Dat is het geval wanneer bijvoorbeeld de factuurdatum ouder is dan een jaar, wanneer een bestelbon wordt opgestuurd in plaats van de factuur, enzovoort. Daardoor komt de aanvrager niet aan het minimumbedrag dat voor een bepaald soort verbeteringswerk vereist is. Om die reden wordt het dossier geweigerd. Het is niet zo dat, zoals u suggereerde, vooral ouderen en personen met een handicap het slachtoffer zijn van de voorwaarde van het minimumbedrag. Omwille van al deze elementen ben ik er geen voorstander van aan deze grenzen te sleutelen.

U vroeg ook of ik er voorstander van ben ook voor de aanpassingspremie het minimale KI en inkomen te herzien, zoals werd aangekondigd voor de verbeteringspremie. Ik herhaal dat ik het had over een nieuwe renovatiepremie. Dat blijkt ook uit de toen verschenen persartikelen.

Ik ben er zeker voor om de inkomensgrenzen voor de aanpassingspremie te herzien, althans binnen de mogelijkheden van de beschikbare kredieten. Ik ben er echter niet voor om de grenswaarde van 1200 euro voor het kadastraal inkomen te verhogen, en wel om de volgende reden. Het gaat om het niet geïndexeerde

KI, en dat staat volledig los van de stijging van de grondprijzen en de prijzen van de woningen. Uit de statistieken blijkt dat in 2004 slechts in 3,6 percent van de gevallen een premie werd geweigerd omdat het KI te hoog was. Dat is marginaal.

Vervolgens vroeg u of ik het initiatief wil nemen om een webstek of andere informatiebron te creëren, over de verschillende overheden heen, waar de burger op eenvoudige wijze een actueel overzicht kan krijgen van de verschillende stelsels van verbeterings- en aanpassingspremies. Ik ben daar absoluut voor. We zijn er ook mee bezig. We creëren een premiezoeker, waarmee alle bestaande maatregelen en alle informatie voor de burger toegankelijk worden.

De website heet 'premiezoeker', en is een internettoepassing waarmee de burger, maar ook andere actoren op het terrein van de huisvesting, on line een vragenlijst kunnen beantwoorden. Aan de hand van zijn antwoorden krijgt de gebruiker de mededeling voor welke huisvestingspremies, -leningen of andere aangeboden mogelijkheden hij in aanmerking komt. Het grote voordeel van deze applicatie is dat de gebruiker onmiddellijk aan de hand van zijn persoonlijke situatie te weten komt voor welke steunmaatregelen hij in aanmerking komt. Er worden in dat verband ook opleidingen georganiseerd opdat alle betrokken actoren, zoals ook de steden en gemeenten, hun informatie over premies kunnen toevoegen aan de premiezoeker. Zo krijgen we een centralisatie.

Op dit moment is al informatie toegevoegd over de premies van de Vlaamse Gemeenschap, de VHM, het Vlaams Woningfonds, de vijf Vlaamse provincies en een aantal Vlaamse kernsteden, waaronder Antwerpen, Boom, Brugge, Dendermonde, Gent, Kortrijk, Mechelen en Vilvoorde. Het is de bedoeling dat de premiezoeker operationeel is tegen het einde van het jaar en toegankelijk is voor het brede publiek. De juiste datum moet nog worden bepaald. Daarmee wordt op een sluitende manier tegemoetgekomen aan uw zorg.

Mijnheer Dehaene, we hebben de evaluatie van de VAP gemaakt. Ik zal u de tekst laten bezorgen. Het is inderdaad de bedoeling in 2006 werk te maken van de indexerings van het inkomen.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Mijnheer de minister, ik heb niet goed begrepen of de inkomensgrens wordt verhoogd.

Minister Marino Keulen: Die wordt geïndexeerd waardoor het bedrag verhoogt. Dat is sinds 1992 niet meer gebeurd.

Mevrouw Helga Stevens: Het inkomen is toch een belangrijke weigeringsgrond voor 36 percent van de aanvragen. Als de inkomensgrens wordt verhoogd, dan kunnen meer aanvragen worden beantwoord. Het KI en het minimumbudget zijn inderdaad niet zo belangrijk voor de weigering van een aanvraag. De inkomensgrens is dat wel; daarom zouden wij dat misschien toch moeten herbekijken.

Mijnheer de minister, u had het ook over de VAP, de verbeterings- en aanpassingspremie, en de nieuwe renovatiepremie, en u hebt dat verduidelijkt. Ik had me vergist tussen die twee premies. Mijn excuses daarvoor.

De heer Tom Dehaene: Het is normaal dat er weinig dossiers worden geweigerd omdat het KI te hoog zou zijn. Dat is een duidelijke voorwaarde, waardoor weinig mensen moeite doen om in dat geval een dossier in te dienen. De premiezoeker is een heel goed instrument, maar er zijn nog andere praktische problemen die we daarmee niet kunnen oplossen. Bovendien zijn ouderen niet altijd gewoon om met internet te werken, al kennen ze soms wel iemand die dat voor hen kan doen.

Het zoeken naar aannemers en het invullen van de formulieren zijn nog steeds knelpunten. Ik doe dan ook een oproep om organisaties te zoeken die de mensen daarbij kunnen begeleiden. Ik ben verheugd dat de evaluatie is gemaakt en dat we in 2006 eventueel kunnen bijsturen.

Mijn tweede vraag, waarop ik geen antwoord kreeg, zal ik schriftelijk indienen want dat gaat over cijfers.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Stevens, u mag niet vergeten dat de VAP vooral bedoeld is voor het zwakste segment in onze samenleving. De vaste leden van deze commissie weten dat huisvesting een perfecte barometer is om de welstand van de samenleving te bepalen. Als vandaag 3 op de 4 bewoners eigenaar is, dan zegt dat veel over de welvaart in onze regio. We klagen wel eens, maar we mogen dat toch niet vergeten.

Tegelijk moeten sommige mensen het met heel weinig stellen. Precies voor die mensen moeten we zor-

gen dat huisvesting bereikbaar is, en bovendien op een veilige en kwalitatieve manier. Dat is de bedoeling van de VAP.

Voor de tweeverdieners die aan het begin van hun carrière staan, is de renovatiepremie bedoeld. Ik heb daarover enige folders bij en ik zal die bij het verslag laten voegen. Mijnheer Dehaene, als mensen een premie willen, dan vullen de bedienden van de huisvestingsdienst de aanvraag in, omdat dat technisch niet gemakkelijk is. Met studiebeursaanvragen en belastingaangiften is dat net zo. In de gemeenten is genoeg expertise aanwezig om de mensen daarbij te helpen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de klachten rond de herberekeningen van de mijnwerkersleningen

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, gezien het gevorderde uur zal ik mijn vraag kort houden. Ik heb een verhaal gehoord van mensen die een herberekening van een mijnwerkerslening hebben gekregen. Bij navraag bij de VHM blijkt dat het verhaal technisch correct is, maar er is een groot communicatieprobleem. Ik heb zelf de briefwisseling herhaaldelijk moeten lezen voor ik alles begreep.

Mijnheer de minister, hoe werden die mijnwerkersleningen indertijd afgesloten? Hebt u zicht op nog lopende dossiers? Hebt u ook zicht op de verkeerde berekeningen van die leningen? Welke initiatieven kunt u nemen zodat die brieven in een verstaanbare taal worden gecommuniceerd of, nog beter, kunt u er zelf een brief aan toevoegen? Dat is belangrijk voor de mensen omdat bij het einde van de lening bijkomend 5000 euro wordt gevraagd. Die mensen hebben die leningen gekregen aan heel voordelige voorwaarden, maar 5000 euro is toch veel geld.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Heeren, ik woon nog dichterbij de contreien waar ze naar kolen hebben gedolven, en u hebt een punt: de VHM heeft dit

niet goed aangepakt. Er is slecht gecommuniceerd. Ik heb de brieven gezien en in tijden van internet en klantvriendelijkheid, is dit onbegrijpelijk. We moeten wel voor ogen houden dat het voordeel bij de mijnwerkersleningen niet gering was. In die tijd bedroeg de marktrente 12 percent, terwijl de mijnwerkers aan 2 percent konden lenen. Dat was dus een substantieel voordeel. U hebt wel gelijk dat het geen cadeau is om op het einde van de rit dat bedrag nog te moeten ophoesten. Vooral de manier waarop het is aangepakt, is alleszins voor verbetering vatbaar. Ik ben dan nog diplomatisch in mijn bewoordingen.

In totaal zijn er in de periode van 1 januari 1973 tot en met 31 december 1996 14.489 mijnwerkersleningen toegekend. Hiervan zijn nog 5423 dossiers in omloop. Ik heb me ook laten informeren over de berekening en die is zeer moeilijk en ingewikkeld, zelfs voor iemand die heel wat jaren onderwijs en uren wiskunde achter de rug heeft.

De onduidelijkheid over de terugvorderingen heeft voor zover ik heb vernomen enkel betrekking op de leningen die indertijd door de Nationale Landmaatschappij werden toegekend, en die nu door de VHM worden beheerd. De problematiek die nu naar boven komt, is in feite het gevolg van een verkeerde toepassing in het verleden van de aanrekening van het gedeelte van de rentevermindering die ten gevolge de 60/40-regeling niet wordt toegekend aan de ontleners door de vroegere NLM en de huidige VHM. Dat is zoals gezegd een erg ingewikkelde regeling. Als u zichzelf wilt straffen in het herfstreces, moet u zich daarmee bezighouden.

In 2000 heeft de raad van bestuur van de VHM beslist om dat te corrigeren, met de huidige onduidelijkheid voor de ontleners als gevolg. Ik zal kort het probleem proberen te schetsen. In het kader van de mijnwerkersleningen werd door het Vlaamse Gewest een rentevermindering op de hypothecaire leningen toegekend. De regelgeving voorzag echter wel in een beperking, meer bepaald de 60/40-regeling. In de praktijk komt dit erop neer dat, wanneer na een looptijd van 10 jaar het openstaand saldo 60 percent van de initiële lening overschrijdt, – hetgeen betekent dat minder dan 40 percent van het kapitaal werd afgelost werd – de rentevermindering niet geldt voor het gedeelte van het openstaand saldo dat deze 60 percent overschrijdt. Na vijftien jaar geldt deze regeling voor het gedeelte boven de 40 percent van het initiële leningsbedrag. Bent u nog mee?

In de leningsovereenkomsten is de clausule opgenomen dat dit gedeelte van de rentevermindering zal worden teruggevorderd bij het beëindigen van de lening. In de praktijk betalen de ontleners gedurende de volledige looptijd een maandelijkse aflossing rekening houdend met een volledige rentevermindering en op het einde van de lening wordt dit gecorrigeerd met een terugvordering, zijnde de te veel verkregen renteverminderingen. In die zin is de huidige werkwijze van de VHM de enige correcte.

Die herberekening werd door de VHM aan de betrokkenen uitgelegd. Ik heb aan de VHM de opdracht gegeven duidelijker te zijn in haar communicatie over de nog resterende dossiers. In de praktijk blijkt dat de meeste betrokkenen contact hebben opgenomen met de VHM waarbij de zaak in een meer verstaanbare taal werd toegelicht. Tot slot wil ik erop wijzen dat de VHM aan de betrokkenen een gespreide betaling van de terug te vorderen rentevermindering toestaat zonder hiervoor intrest aan te rekenen. Op die manier wordt deze voor velen uit het oog verloren kost draagbaar gemaakt.

Het gaat wel om een substantieel voordeel van 12 percent, maar dat neemt niet weg dat in de werking een begrip als klantvriendelijkheid moet worden gehanteerd.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de minister, de betrokkenen wier dossier nu al is afgehandeld, hebben die verschrikkelijke brief gekregen. Misschien kunt u overwegen om een mail te sturen naar alle openstaande dossiers waarin de mensen erop worden gewezen dat ze op het einde van hun contract nog een terugbetaling moeten doen. Indien ze specifiek willen weten over hoeveel het gaat, kunnen ze contact opnemen met de VHM.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Joke Schauvliege tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over tussenkomsten bij geluidsisolatie ter verbetering van het akoestische klimaat

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik weet dat u een goede woon- en leefkwaliteit heel belangrijk vindt. Mijn vraag heeft betrekking op overlast door lawaaihinder. Heel wat mensen krijgen gezondheidsproblemen door voortdurende geluidsoverlast, en ik heb het dan niet alleen over Zaventem. Ook drukke verkeerswegen kunnen voor overlast zorgen.

Er zijn verschillende soorten van lawaai. Er is intern lawaai, zoals in een appartementsgebouw, maar er is ook heel wat externe geluidshinder, zoals van vrachtwagens en auto's, niet alleen overdag maar ook 's nachts.

De Wereldgezondheidsorganisatie hanteert duidelijke normen ter zake. Wanneer het geluidsniveau in een leefruimte stijgt boven de 35 decibel en in een slaapkamer boven de 30 decibel, kunnen zich gezondheidsproblemen voordoen. Er is een ook studie gebeurd naar aanleiding van geluidsoverlast in de tuin of in de omgeving van een woning. Ook onze eigen gezondheidsraad heeft studies gedaan waarin dit allemaal wordt bevestigd.

Er wordt al heel wat gedaan op het vlak van openbare werken. Er wordt fluisterasfalt gebruikt en bij de aanleg van spoorwegen wordt geluidwerend materiaal gebruikt. Toch blijkt dat er nog heel wat geluidsoverlast is. Er is ook een tegemoetkoming in het mobiliteitsconvenant waarbij het Vlaamse Gewest vanaf 65 decibel een deel van de kosten op zich neemt voor het gebruik van geluidswerend materiaal. Een waarde van 65 decibel is echter hoog, te meer omdat bij de Wereldgezondheidsorganisatie sprake is van omgevingslawaai vanaf 45 decibel.

Verder is er de Europese richtlijn omgevingslawaai die momenteel in uitvoering is. Daarbij worden een aantal lawaaigebieden aangeduid. Er moet een plan worden opgemaakt van de informatie die wordt verspreid. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest staat daar al heel wat verder mee dan Vlaanderen.

Mijnheer de minister, we doen inspanningen inzake het energiezuinig bouwen. Als mensen in hun woning heel wat geluidshinder ondervinden uit de omgeving, en investeringen doen in isolatie, kunnen ze dan rekenen op een tegemoetkoming van de Vlaamse overheid?

Mijnheer de minister, u had het over de renovatiepremie die vanaf 2007 zal worden aangepast. Misschien kan daarin aandacht worden besteed aan geluidsisolatie, maar ook nu al kunnen we een aantal stappen zetten.

Mijnheer de minister, wordt bij de bouw van nieuwe sociale woningen aandacht besteed aan geluidswerende isolatie? Wordt bij de inplanting van nieuwe projecten nagegaan of ze in de omgeving van een drukke verkeersader, een spoorweg of een luchthaven liggen?

Kunt u een premiestelsel of fiscale stimulansen invoeren ten gunste van mensen die omwille van gezondheidsproblemen verplicht zijn geluidswerende isolatie aan te brengen, zowel in als rond de woning? Als voorwaarde kan er de norm van de WHO aan gekoppeld worden, maar ook met de lawaaigebieden, die aangeduid moeten worden in uitvoering van de Europese richtlijn, kan rekening worden gehouden.

Het is belangrijk dat bouwheren en architecten bewust worden gemaakt van het belang van geluidswerende isolatie, die ervoor zorgt dat de geluidskwaliteit van de woningen er sterk op vooruit gaat.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mevrouw Schauvliege, de federale norm NBN S01-400 is van toepassing op alle woningen, inclusief de sociale woningen. Het gaat hier om criteria voor de akoestische isolatie. Binnen enkele maanden verschijnt mogelijk een nieuwe versie van deze norm met strengere eisen.

Voor de sociale woningen staan we steeds in de spits. In hoofdstuk 27.3 van de concept- en ontwerponderichtingen C2001 van de VHM worden de akoestische prestaties die verwacht worden van sociale woningen beschreven. Dat is ook terug te vinden via www.vhm.be.

Ook in het typebestek B2005 zijn akoestische voorschriften opgenomen. Deze prestaties hebben betrekking op enerzijds geluiden tussen woningen en anderzijds tussen de woningen en de buitenomgeving, zowel inzake contact- als luchtgeluiden.

Woningscheidende wanden moeten ofwel zwaar en ontdubbeld – met een spouw van minstens 3 cm en een akoestische isolatie –, ofwel zeer massief zijn. Woningscheidende vloeren zijn van het type zwevende vloer, met een akoestische isolatie tus-

sen draag- en dekvloer. Gelijkaardige eisen zijn er ook voor technische ruimtes, circulatiezones en liftschachten.

Er bestaan een aantal bouwkundige voorschriften. Technische installaties – verwarming, sanitair, ventilatie – mogen geen hinderlijke geluiden voortbrengen. Scheidingswanden tussen de woningen en de buitenomgeving moeten goed luchtdicht zijn. Ventilatieopeningen langs de luidruchtige zijde van de woning worden vermeden of zijn van het akoestisch dempende type. Langs lawaaierige zijden wordt eventueel akoestische beglazing aangebracht. Om de invloed van schuin aanstralend geluid te beperken, kunnen horizontale en verticale geluidsschermen in de gevel geplaatst worden.

Daarnaast zijn er ook een aantal planmatige voorschriften. De onderlinge schikking van de verschillende lokalen, zowel binnen eenzelfde woning als tussen verschillende woningen, zijn aan voorschriften gebonden. Zo mogen slaapkamers niet grenzen aan een keuken of mag de woonkamer van een woning niet grenzen aan slaapkamers van andere woningen.

Circulatiezones en technische ruimtes en kokers worden zo veel mogelijk omringd door niet-verblijfslokalen als gangen en bergingen.

Voordat een bouwperceel of een gebouw wordt gekocht, wordt systematisch nagegaan of er zich hinderlijke inrichtingen in de omgeving bevinden, bijvoorbeeld drukke verkeersaders, lawaaierige activiteiten, geuroverlast, hoogspanningskabels of visueel storende elementen. Indien de gevolgen van de aanwezigheid van dergelijke hinderlijke inrichtingen niet met redelijke middelen op te vangen zijn – dan gaat het zowel over technische als financiële aspecten –, gaat de aankoop van het betrokken perceel niet door.

Mevrouw Schauvliege, vanuit de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij zijn er geen mogelijkheden voor subsidies voor het uitvoeren van geluidswerende isolatie aan bestaande woningen en tuinen in gebieden waar de Vlaamse-norm voor geluid en de WHO-norm wordt overschreden, of voor woningen in lawaaigebieden zoals die in Vlaanderen moeten worden aangeduid overeenkomstig de Europese richtlijn omgevingslawaaai.

Het akoestisch isoleren van tuinen is een moeilijke, zoniet onmogelijke, opgave. Ook minister Peeters krijgt hier regelmatig vragen over, waarna langs

drukke wegen dan akoestische schermen worden geplaatst.

Voor de sociale huisvesting vestigen de concept- en ontwerponderrichtingen C2001 de aandacht op het aspect akoestiek. Er is de federale norm NBN S01-400, die werd toegelicht in een omzendbrief aan de socialehuisvestingsmaatschappijen en in een richtlijn voor architecten en ingenieurs.

Bij het nazicht van de ontwerpen door de diensten van de VHM wordt ook de akoestische kwaliteit van de woningen geëvalueerd en indien nodig moeten de ontwerpen worden bijgestuurd. Wanneer de nieuwe norm van kracht wordt in de loop van 2006, zal de VHM via een omzendbrief en infodagen de nodige toelichtingen en instructies geven aan de socialehuisvestingsmaatschappijen en aan de ontwerpers. Er wordt dus genoeg feedback gegeven aan de ontwerpers en aan degenen die alles verwerken in de plannen.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. De eerste twee vragen werden heel goed beantwoord, maar bij mijn derde vraag, de kernvraag, blijf ik op mijn honger zitten. Als mensen in omstandigheden wonen waardoor ze gezondheidsproblemen krijgen omwille van geluidsoverlast, dan worden ze verplicht om een aantal aanpassingen aan hun woning te doen. Overweegt u de invoering van een premiestelsel of van fiscale maatregelen voor geluidsisolatie?

De VHM stelt dat er geen premies bestaan.

U beweert dat tuinen niet geïsoleerd kunnen worden. Ik spreek dit tegen, want uit tal van studies blijkt dat tuinen wel kunnen worden geïsoleerd en dat daardoor veel hinder wordt voorkomen. In het buitenland wordt dit trouwens al gedaan.

Ik ben het ermee eens dat de woningen meer uw bevoegdheid uitmaken dan de tuinen. Er is een premiestelsel voor energiezuinige investeringen. Het moet worden overwogen om in een tegemoetkoming te voorzien voor mensen met gezondheidsproblemen door lawaaihinder, zeker indien de internationale normen worden overschreden.

Minister Marino Keulen: Het fiscale aspect is meestal een federale aangelegenheid.

Voor mijn begroting beschik ik ruwweg over 500 miljoen euro. Daarvan gaat 80 percent naar de zwaksten in onze samenleving: de 15 tot 20 percent die nooit eigenaar zullen worden. We hebben een verbeterings- en aanpassingspremie of VAP. Mevrouw Stevens stelde er net nog een vraag over. In het regeerakkoord werd de afspraak opgenomen dat we een renovatiepremie willen ontwikkelen. Die dient voor het stimuleren van eigendomsverwerving en om leegstaande woningen in steden en gemeenten opnieuw in het actieve patrimonium op te nemen. Dat is onze eerste prioriteit. Daarna kunnen we zien wat er nog mogelijk is.

Wonen wordt steeds meer een welzijnsmaterie omwille van de tweedeling in onze samenleving. Een heel grote groep stelt het behoorlijk tot goed: de tweeverdieners. Daarnaast is er een groep die het financieel te moeilijk heeft om kwalitatief goede en betaalbare huisvesting te vinden. We proberen ons in de eerste plaats tot die laatste groep te richten. Ik krijg steeds opnieuw vragen over wachtlijsten en dergelijke.

Ik wil het probleem dat u schetst niet minimaliseren, maar het heeft veel te maken met ruimtelijke ordening. Het betreft slechte inplantingen. Vandaag wordt met heel veel aspecten rekening gehouden. Zeker voor sociale huisvesting wordt heel goed afgewogen of een aan te kopen perceel voldoet voor de realisatie van een groot project. De afweging wordt vooral gedaan vanuit het oogpunt van de leefkwaliteit.

De voorzitter: Mevrouw Schauvliege heeft het woord.

Mevrouw Joke Schauvliege: Mijnheer de minister, ik heb er alle begrip voor dat u prioriteiten moet stellen en dat uw budget beperkt is. Toch wil ik herhalen dat het precies de zwakste groep is die wordt geconfronteerd met lawaaioverlast. Die mensen hebben bijvoorbeeld een goedkopere woning kunnen aankopen, maar wel aan een steeds drukker wordende verkeersas. Daarmee moet rekening worden gehouden. Ik wil u vragen om de kwestie in overweging te nemen. U mag het probleem niet onderschatten, want heel wat mensen worden van het kastje naar de muur gestuurd, omdat gemeenten geen geld hebben voor geluidsschermen of omdat de milieunorm van 65 decibel net niet wordt overschreden. De betrokkenen hebben geen enkele mogelijkheid om hun woonkwaliteit te verbeteren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Michèle Hostekint tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de resultaten van het interministeriële overleg rond wonen en huisvesting

De voorzitter: Mevrouw Hostekint heeft het woord.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, tijdens een interministeriële conferentie van begin juli met de federale ministers Dupont, Reynders en Onkelinx, de Brusselse minister Dupuis, de Waalse minister Antoine en uzelf, werd afgesproken dat de verschillende regeringen in ons land voortaan nauwer zouden samenwerken inzake huisvesting en wonen. Deze samenwerking had begin oktober moeten resulteren in een aantal concrete maatregelen om de huisvestingsproblematiek op een gecoördineerde manier aan te pakken.

Tevens werd er beslist om het voorbereidende werk over te laten aan werkgroepen. Deze werkgroepen hadden suggesties moeten uitwerken om de druk op de woningmarkt en op de huurprijzen te verminderen. Een eerste permanente werkgroep zou zich bezighouden met de strijd tegen onbewoonbare en leegstaande woningen. Een andere werkgroep zou de effecten van het spreidingsplan van asielzoekers op de huisvesting en de leefbaarheid in de steden bestuderen. Voorts diende een werkgroep de voorstellen van het Centrum van Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding te onderzoeken om discriminatie op de woningmarkt tegen te gaan.

Het oprichten van een huurwaarborgfonds voor mensen die moeite hebben met het betalen van hun huurwaarborg, zou eveneens worden onderzocht, net als een betere opvang van daklozen of mensen zonder papieren. Nog een werkgroep zou brainstormen over fiscale maatregelen en het vereenvoudigen van de administratie voor wie huisvestingshulp nodig heeft. Een andere werkgroep zou nagaan hoe gemeenschappelijke woonvormen kunnen worden aangemoedigd voor mensen die zich in een sociaal onzekere situatie bevinden. Met de Regie der Gebouwen, ten slotte, zou worden besproken of leegstaande panden als erfpacht ter beschikking kunnen worden gesteld.

Mijnheer de minister, wat zijn tot op vandaag de concrete resultaten of vorderingen van de werkzaamheden van deze werkgroepen die op een gecoördineerde manier de problematiek inzake wonen en huisvesting moeten aanpakken? Wat is de betrokkenheid en stellingname van de Vlaamse Regering in de werkzaamheden van de verschillende werkgroepen? Is er op basis van de voorbereidende werkzaamheden al een nieuwe agenda voor een interministerieel overleg gepland?

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Mijnheer de voorzitter, geachte leden, de eerste interministeriële conferentie vond inderdaad plaats op 5 juli 2005, onder het voorzitterschap van minister Dupont, die bevoegd is voor maatschappelijke integratie en grootstedenbeleid. Het was de eerste keer dat alle ministers bevoegd voor de materies die verband houden met wonen zijn bijeengekomen. Er werd toen inderdaad besloten talrijke werkgroepen op te richten en het overleg over de thema's in kwestie voort te zetten in het najaar. Dan ging het onder meer over de werkgroepen Strijd tegen de discriminatie in de huisvesting en Strijd tegen onwaardig wonen. Die laatste werkgroep vond ik interessant omdat de problematiek van de domiciliëring er aan bod kan komen. Ervoor zorgen dat mensen gewoon geen adres meer kunnen hebben in dat pand is immers het meest doeltreffende middel in de strijd tegen huisjesmelkers. Ook de problematiek van de huurwaarborg komt aan bod. Er is ook het pilootproject Lokaal overleg in huurkwesties en de werkgroep Verbetering van de opvang van daklozen en mensen zonder papieren. Er is het aanmoedigen van nieuwe vormen van solidair wonen. Ook het pakket aan fiscale maatregelen moet worden bekeken, net als de effecten van het spreidingsplan van asielzoekers op de huisvesting en de leefbaarheid in de steden.

Concrete resultaten van de werkgroepen kan ik niet voorleggen, daar de werkgroepen nog niet zijn bijeengekomen. Zelfs de notulen van de bijeenkomst werden nog niet officieel overgemaakt, wat betreurenswaardig is, gezien het belang van de thema's. Mijn kabinetschef bevoegd voor Wonen heeft al herhaaldelijk contact opgenomen met het kabinet van minister Dupont om de notulen te krijgen en te polsen hoe de werkzaamheden zullen worden voortgezet.

Ik heb minister Dupont ook schriftelijk verzocht de notulen zo spoedig mogelijk over te maken en me ook vooral mee te delen wanneer hij de verscheidene werkgroepen gaat bijeenroepen. Officieus werd mijn kabinet op 24 oktober telefonisch ervan op de hoogte gebracht dat het verslag klaar is en weldra zal worden overgemaakt aan de deelnemers. Verder zou er op 10 november een interkabinettenoverleg plaatsvinden om het verdere verloop van de werkzaamheden te organiseren. Tevens zullen dan ook per werkgroep de initiatiefnemende ministers worden aangeduid. Gezien de behandelde materies zullen dat in de meeste gevallen federale ministers zijn, bijvoorbeeld die van Justitie wanneer het gaat over de huurwetgeving, die van Binnenlandse Zaken wanneer het gaat over domiciliëring en die van Financiën wanneer het gaat over fiscale maatregelen.

Gisterenavond om 8 uur ontving ik per e-mail dan het verslag van de conferentie en de uitnodiging voor het interkabinettenoverleg van 10 november.

Mevrouw Michèle Hostekint: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Als ik het goed heb begrepen is er, ondanks de afspraak dat dit begin oktober zou leiden tot een aantal concrete beleidsmaatregelen, vandaag nog geen enkel resultaat van deze conferentie.

Minister Marino Keulen: De afspraak was dat vanaf begin oktober die werkgroepen zouden bijeenkomen. Wij zijn echter vragende partij terzake. Het is eigenlijk gek: we krijgen een uitnodiging van de federale overheid, maar moeten vervolgens bellen om het verslag te krijgen en te weten wanneer we nog eens opnieuw gaan bijeenkomen. Bij een aantal aspecten zijn we zelf betrokken partij. Nu begint dit eindelijk wat uit de startblokken te komen, maar dat is dan omdat we er zelf op hameren. We zullen dat blijven doen. Ook voor ons is het immers belangrijk dat er resultaten worden geboekt terzake. Uw becommernis is dus ook de mijne.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
